

Můj životní příběh

Skloňme na chvíli naše hlavy k modlitbě.

Náš milosrdný Nebeský Otče, je to opravdu výsada, že k Tobě můžeme přistoupit, náš Bože a Spasiteli. Slyšíme tu překrásnou píseň, *Jak velký jsi*, rozechvívá nás to, protože víme, že Ty jsi veliký. A modlíme se, aby nám Tvoje velikost byla znovu ukázána tohoto odpoledne, když promluvíme. A padá na mne los, poprvé po mnoha letech, zkusit se vrátit do minulosti a modlím se, abys mi dal sílu a—a co mám být, Pane, v tuto hodinu. A aby všechny mé chyby v životě směly být jen odrazovým můstkem pro druhé, což by je přivedlo blíže k Tobě. Dopřej to, Pane! Ať hříšníci mohou spatřit stopy v písku času a směřit být vedeni k Tobě. O to prosíme ve Jménu Pána Ježíše. Amen. (Můžete se posadit.)

[Bratr Glover říká: „Mohl by ses pomodlit za tyto šátky, než začneš?“—vyd.] Budu rád. [„Jsou *tyto a tamty* za které se pomodlíme.“] V pořádku, pane, děkuji. Jako tento svatý muž, bratr Glover, kterého znám již několik let, měl jsem příležitost s ním chvíli pobýt minulý večer. A on mi řekl, že si na malou chvilku lehl, aby si odpočinul. A nyní, ve věku sedmdesát pět let, se vrací zpět do služby Boží. Nejsem ani z poloviny tak unaven jako jsem byl předtím, než jsem to slyšel. Myslel jsem si, že jsem unaven, ale já—já nevěřím tomu, že jsem. Jen mi sem položil několik šátek v té—té formě obálek a tak dál, jsou uvnitř a jsou tam již napsány adresy.

Nyní, každý z vás, kdo nás poslouchá v rádiu a touží po jednom z těchto šátků, chrám Angelus je neustále rozesílá. Mohli byste napsat právě sem do chrámu Angelus a oni se budou nad nimi modlit, protože já tě mohu ujistit, že to je Písmo. Je to Boží zaslíbení.

A pokud bys chtěl, abych se modlil nad jedním pro tebe, rád to udělám. Stačí, když mi napíšeš na poštovní přihrádku 3-2-5, 325, Jeffersonville, hláskuje se to J-e-f-f-e-r-s-o-n-v-i, dvě l, e. Jeffersonville, Indiana. Nebo pokud si nepamatuješ číslo poštovní přihrádky, napiš jen „Jeffersonville“. Je to malé město, asi okolo třiceti pěti tisíc obyvatel. Každý mě tu zná. A nám bude potěšením, modlit se nad šátkem a poslat ti ho.

Měli jsme s tím tady velký úspěch, protože... Dostaneš s tím také malinký dopis, že se lidé na celém světě každé ráno v devět hodin modlí a také ve dvanáct a ve tři hodiny. A ty si představ celý svět kolem sebe, v kolik hodin v noci oni musí vstát, aby se pomodlili. Takže jestliže všechny tyto stovky

tisíců a tisíců vysílají své modlitby k Bohu v ten samý čas za tuto službu, za tvou nemoc, tak je Bůh nemůže odmítnout. A my, jak říkám, my nemáme žádný program, nechceme ani haléf. My jenom. . . Pokud ti můžeme pomoci, proto jsme tady. Jen nás nech. . .

Někdo přináší další hromádku šátků.

Nyní, pokud nemáš šátek, který bys chtěl poslat, nevadí, napiš přesto. Pokud to nepotřebuješ právě nyní, založ to do Knihy Skutků, do Bible, 19.kapitola. A bude ti to zasláno formou malé bílé stuhy, a taktéž instrukce, jak vyznat své hříchy. A (děkuji vám) jak vyznávat vaše hříchy. Nesmíš se nikdy pokoušet něco od Boha obdržet, dokud nebudeš s Bohem v pořádku. Vidíte? Tam budeš poučen, že bys měl pozvat své sousedy a svého pastora. Pokud máš ve svém srdci něco proti komukoli, běž to nejdříve dát do pořádku a pak se vrať. A pak se modli, uspořádej modlitební shromáždění ve svém domě a připni si tento šátek pod svůj spodní oděv, pak věř Bohu. A vždy po třech hodinách se každý den budou lidé na celém světě modlit, tvořit spojovací řetěz kolem světa.

Je to tvoje, zcela zadarmo, stačí poslat. A—a, ale, my ti nebudeme odepisovat, abychom tě upomínali nebo ti říkali nějaký náš program. My chceme, abys program podporoval, ale my pro tebe ne—nemáme nic, co bys, co bys mohl podporovat. Vidíš? Tak vy. . . To, o co se staráme není za účelem získat tvou adresu, je to pouze pomoc a úřad Páně.

Nyní skloňme naše hlavy. A i když jen posloucháte rádio, rozložte si svůj šátek a položte na něj svou ruku zatímco se budeme modlit.

Milosrdný Pane, přinášíme Ti tyto malé kousky látky, možná, že některé vypadají jako malé dětské vestičky, nebo—nebo nějaké malé tričko nebo snad pár malých botiček nebo—nebo cokoli, šátek, který jde k nemocnému nebo postiženému, Pane, to co děláme, je podle Tvého Slova. Protože v Knize Skutků čteme, že byly brány od těla Tvého služebníka Pavla šátky a zástěry, protože věřili, že Tvůj Duch byl v tom muži. A nečistí duchové vycházeli z lidí a neduhy a nemoci je opustily, protože věřili. A nyní si uvědomujeme, Pane, že my nejsme svatý Pavel, ale víme, že Ty stále zůstaneš Ježíšem. A modlíme se, abys Ty poctil víru těchto lidí.

A již to bylo jednou řečeno, že když Izrael (zkoušíc řídit se Bohem) byl chycen do pasti, moře před nimi a hory po obou stranách a faraonova přibližující se armáda. A někdo řekl, že: „Bůh shlédl dolů skrze Ohnivý Sloup se zlobou v očích a moře dostalo strach a samo ustoupilo a utvořilo pěšinu pro Izrael, aby mohl přejít do zaslíbené země.”

Ó Pane, shlédni opět dolů, když budou tyto kousky látky pokládány na nemocná těla jako připomínka Tvého živého

Slova. A nechť se nemoc zlekne, pohledí skrze Krev Tvého Syna Ježíše, Který zemřel pro toto vykoupení. A snad se nepřítel poleká a ustoupí, aby tito lidé mohli vejít do toho zaslíbení, že „Nad všemi věcmi,” což je Tvoje touha, „abychom my byli zdraví.” Dej to, Otče, my to posíláme s takovýmto—s takovýmto postojem v našem srdci. A to je náš cíl. Posíláme to ve Jménu Ježíše Krista. Amen.

Děkuji bratře Glovere. Děkuji, pane.

Nyní, když tento večer uzavíráme tuto část, to probuzení, nevím, zdali bude vysílána nebo ne. Ale rád bych řekl (pokud nebude vysílána) posluchačům rádia, že toto bylo jedno z nejpříjemnějších setkání, které jsme měli za mnoho, mnoho let. Bylo to uctivé, zdravé, plné lásky a účasti shromáždění, na jakém jsem dlouho nebyl.

[Bratr říká: „Jsme ve vysílání do čtvrt na pět, bratře. A všichni tě poslouchají, po celé jižní Kalifornii, na ostrovech a na lodích. Dostáváme od nich vzkazy. Takže máš veliké obecenstvo, tisíce a desítky tisíc.”—vyd.] Děkuji vám, pane. To je moc dobré. Jsem rád, že to slyším. Bůh vás všechny požehnej.

A měl jsem vždy kousek teplého místa v mém srdci pro chrám Angelus, pro jeho věrnost plnému Evangeliu Ježíše Krista. A nyní se mi to—to zdá být ještě víc osobní. Zdá se, jakoby poté, co každého potkám a vidím jeho skutečného ducha, zdá se mi, jako bych byl stále více jedním z vás, než mi připadalo dříve. Bůh vás požehnej, je mojí modlitbou. A... [Publikum tleská—vyd.] Děkuji pěkně.

Dnes mi také bylo dáno, abych vám krátce vypověděl tak říkajíc: *Můj životní příběh*. Je to pro mě taková—taková těžká věc. Bude to poprvé po mnoha letech, co se k tomu zkusím vrátit. A nebudu mít čas mluvit o detailech, ale alespoň část z toho. A je v tom mnoho chyb, které jsem udělal a udělal jsem mnoho špatných věcí. A věřím, že vy, kteří posloucháte rádio i vy přítomní, že nebudete považovat mé chyby za kámen úrazu, ale za můstek, který vás přiblíží k Pánu Ježíši.

Pak, dnes večer budou rozdávány modlitební lístky za účelem služby uzdravování dnes večer. A teď, když mluvíme o *uzdravovací službě*, neznamená to, že budeme někoho léčit, budeme se „za někoho modlit”. Bůh uzdravuje. On ke mně byl tak milosrdný, že mi odpovídá na modlitbu.

A mluvil jsem před nějakým časem s manažerem známého evangelisty a—a byl dotázán, proč se tento evangelista nemodlil za nemocné. A ten evangelista řekl tomu—tomu manažerovi mých shromáždění, řekl: „Pokud... Tento evangelista věří v Božské uzdravování. Ale pokud by se začal modlit za nemocné, přerušilo by to jeho službu, protože byl sponzorován církvemi. Mnoho církví a mnozí z nich nevěří v Božské uzdravování.”

Tak jsem měl pochopení a respektoval jsem tohoto evangelistu, protože stojí na svém místě, na svém stanovišti. Mohl snad... Nikdy bych nemohl zaujmout jeho místo a pochybuji, že by on mohl zaujmout moje. Všichni máme místo v Království Božím. Všichni jsme spojeni dohromady. Různé dary, ale ten stejný Duch, různé projevy, chtěl jsem říci tentýž Duch.

A, nyní, dnes večer začnou bohoslužby... Myslím, že říkali, že koncert začíná v šest třicet. A, nyní, pokud nás posloucháte v rádiu, poslechněte si toto. Je to... Bude to překrásné jako vždycky.

A rád bych řekl, že modlitební lístky budou rozdány ihned po této bohoslužbě, jakmile tato bohoslužba skončí, pokud jste zde a chtěli byste modlitební lístek. Před chvílí jsem dostal instrukce, že můj syn nebo pan Mercer nebo pan Goad budou rozdávat modlitební lístky. Proto zůstaňte na svých místech. Jakmile bohoslužba skončí, zůstaňte na svých místech, aby se chlapi dostali dolů mezi řady a rozdali modlitební lístky tak rychle, jak to jen bude možné. Bude to na balkónech, v přízemí, všude, kde jste, proto zůstaňte na svých místech a chlapi budou vědět, že čekáte na modlitební lístek. A potom se dnes večer budeme modlit za nemocné. A pokud Pán nezmění mé myšlenky, chtěl bych dnes kázat na téma: *Pokud nám ukážeš Otce, postačí nám to.*

Nyní bych rád přečetl text pro toto odpoledne, na začátek *Životního příběhu*, který jsem našel v Knize k Židům, 13. kapitola a začneme u... řekneme u 12. verše.

Protož i Ježíš, aby posvětil lid svou vlastní krví, vně za branou trpěl.

Vyjděmež tedy... k němu ven z stanů, pohanění jeho nesouce.

Neboť nemáme zde města zůstávajícího, ale onoho budoucího hledáme.

Je to takový zvláštní text. Hled'te, jestli je to životní příběh nebo něco, co přísluší lidské bytosti, neoslavujeme to, a zvláště jestli lidská minulost byla tak tmavá jako ta moje. Ale myslel jsem, když čteme Písmo, Bůh požehná Písmu. A mou myšlenkou je:

Že nemáme zde města zůstávajícího, ale onoho budoucího hledáme.

Nyní, já vím, že máte velmi rádi Los Angeles. Máte na to právo. Je to velké, překrásné město. S jeho smogem a vším možným, stále zůstává krásným městem s příjemným podnebím. Ale toto město nebude věčně, musí mít konec.

Stál jsem v Římě (kde byli slavní císařové) a oni mysleli, že města, která postavili, budou nesmrtelná a kopou třeba i dvacet stop do hloubky, aby našli třeba jen jejich ruiny.

Stál jsem v místech, kde měli faraonové svá velká panství a museli byste kopat v zemi, abyste našli, kde tito velcí faraonové vládli.

Všichni rádi myslíme na své město či místo. Ale pamatujte, nemůže tu být stále.

Když jsem byl malý chlapec, byl jsem zvyklý chodit k velkému javoru. V mé zemi je spousta listnatých stromů. Měli jsme tento javor, cukrový javor, a nazývali jsme to „tvrdý javor“ a „měkký javor“. Tento obrovský strom byl nejkrásnějším stromem. A když jsem přicházel z práce na senách a—a žních, rád jsem zašel k tomuto velkému stromu a—a sedl si pod něj a—a díval se vzhůru. A vidím jeho velké, mohutné větve, pohupující se ve větru, obrovský kmen. A řekl jsem: „Víš, věřím, že tento strom tady bude stovky a stovky let.“ Nedávno jsem se podíval na ten starý strom, je to jen pahýl.

„Proto nemáme věčné město.“ Ne, nic tady na světě, na co se díváte, nebude setrvávat. Musí to mít konec. Vše, co je smrtelné, musí ustoupit nesmrtelnosti. Takže nezáleží na tom, jak dobře vybudujeme naše dálnice, jak dobrý bude náš řád, vše musí pominout, není zde nic, co by setrvalo. Jen Neviditelné setrvává.

Pamatuji si dům, ve kterém jsme bydleli, byl to starý srub, utěsněný blátem. Já... Možná mnozí z vás neviděli dům utěsněný blátem. Ale byl celý utěsněný blátem a velké kmeny, které byly v domě, o němž jsem si myslel, že tu bude stát stovky let. Ale, víte, dnes na místě, kde dříve stál ten dům, probíhá bytová výstavba. Je to tak moc odlišné. Všecko se mění. Ale...

A vidíval jsem svého otce, byl to malý, podsaditý muž, velmi silný, byl jedním z nejsilnějších malých mužů, které jsem znal. Potkal jsem pana Cootse, kamarád, s kterým pracoval s kmeny, byl dřevorubec, asi před rokem, pan Coots je můj velmi dobrý přítel a diakon v První baptistické církvi a ten řekl: „Billy, měl bys být skutečný, silný muž.“

A já jsem řekl: „Ne, já nejsem, pane Coots.“

On řekl: „Pokud jsi po svém otci, tak budeš.“ Řekl: „Viděl jsem toho muže vážícího sto čtyřicet liber, jak sám naložil na vůz kmen a ten kmen vážil devět set liber.“ Prostě věděl, jak na to. Byl silný. Vidím ho přicházet a mýt se a připravovat k večeři, když ho matka zavolá.

A my jsme měli starý javor venku před domem a pak tam byly ještě směrem dolů tři nebo čtyři menší. A právě na prostředním stromě bylo staré rozbité skleněné zrcadlo. A bylo přibito na jedné straně stromu několika zahnutými hřebíky. Něco jako, co by tesař nazval „věšákem na kabáty“. Ten hřebík byl zahnutý, aby držel to sklo na svém místě. A byl tam také starý cínový hřeben. Kolik z vás kdy vidělo starý cínový... starodávný cínový hřeben? Já ho právě vidím.

A pak tam byla malá lavička na mytí, jenom malé prkýnko s malou šikmou nožkou, připevněná ke stromu. Malá, stará, napolo žlutá pumpa, kterou jsme pumpovali vodu a myli se u tohoto starého stromu. A matka brávala jídelní pytle a upravila na ručníky. Použil někdy někdo ručník z potravinové pytloviny? Tak jsem si jist, že se teď cítím jako doma. A ty velké staré drsné ručníky! A když nás jako malé děti koupávala, měla . . . cítila, jak nám odírá kůži z těla, pokaždé, co nás osušovala. A pamatuji si na ten starý pytel na jídlo. A ona vytahovala tkaničky a vytvořila malé střapce, něco jako ozdobu.

Kdo z vás někdy spal na slamníku? Dobře, já—řekněme! Kdo z vás ví, jaký je polštář z obilných slupek? Tak, bratře Glovere, právě nyní jsem určitě doma! Slamník, no, nedávno jsem z jednoho takového právě vstal a to bylo . . . Ó, to—to bylo krásné spaní, studené. V zimě vzali starou pérovou postel a lehli si na ni, víš, na nás pak museli položit kus plátna, protože sníh foukal skrz ty—ty—ty skuliny do domu, víš, staré prkenné šindele se obracely, víte, a sníh pak metl skrze ně. A, ó, velmi dobře si to pamatuji.

A tatínek měl takovou štětku na holení. Já . . . Nyní se vám to bude určitě líbit. Byla vyrobena z kukuřičných slupek, štětku na holení s kukuřičnými slupkami. Brával si staré matčino louhové mýdlo, které dělala, upevnil je a položil na obličej společně se svou štětkou z kukuřičných slupek a holil se velkou starou britvou. A v neděli si vzal kousky papíru, nastrkal si je za límec, tehdy se nosily celuloidové límce, a dal si je tedy kolem límce, aby se mu na něj nedostala pěna. Již jste to někdy viděli? Panečku, to jsou mi věci!

Pamatuji se, že dole byl malý starý pramen, kde jsme vždycky pili vodu a vylévali vodu z naší staré tykvvové naběračky. Kolik z vás vidělo tykvvovou naběračku? Dobře, kolik z vás je z Kentucky? A podívejme se, na ty Kentucké. No dobře, dobře, já jsem—já jsem přímo na . . . myslel jsem, že jsou tady že jsou tady jen samí z Oklahomy a Arkansasu, ale podívejme se, jak se sem Kentucky stěhuje. No, oni před několika měsíci v Kentucky našli ropu, víte, tak možná proto někteří přišli sem.

A taky si vzpomínám, jak se otec chodil před večerí mýt, vyhrnul si rukávy na svých krátkých zavalitých pažích. A pak paže pozvedl, aby si je umyl, stříkl si vodu na obličej, bylo vidět, jak pracují svaly na jeho pažích. A řekl jsem: „Víš, můj otec bude žít do sto padesáti let.“ Byl tak silný! Ale zemřel, když mu bylo padesát dva. Vidíte? „Nemáme tu města zůstávajícího.“ To je pravda. Nemůžeme zde zůstat.

A teď se vydejme na malý výlet, všichni. Každý z vás zde má svůj životní příběh, tak jako já, a je dobré jednou za čas si zavzpomínat. Nemyslíte? Jen běžte zpět, pojďme všichni na chvíli zpět, zpět do podobných zážitků z dětství.

A nyní první část mého životního příběhu. Právě jsem se toho trochu dotkl, je to také v mé knize a mnoho z vás ji má.

Narodil jsem se v malé horské chatrči, nahoře v horách Kentucky. Měli jsme malou místnost, ve které jsme žili, žádný koberec, ani dřevěná podlaha, prostě jen holá zem. A takový pahýl se třema nohama, což byl náš stůl. A všichni ti malí Branhamové se tlačili kolem něj a váleli se venku před chatrčí, vypadalo to, jako když se banda vačic válí v prachu, to víte, všichni mí malí bratři. Bylo nás devět a jedno malé děvče a to to mělo v takové partě kluků skutečně těžké. Musíme ji teď respektovat za to, co jsme jí tehdy prováděli. Nikam s námi nemohla jít, my jsme ji přehlíželi, byla to prostě holka. Nemohla to zkrátka vydržet. Tak jsme měli... A všechno...

Pamatuji se, že za stolem byly dvě židle, které byly zhotoveny z kůry z větví. Prostě staré ořechové větve poskládané dohromady, dole byly propleteny ořechovou kůrou. Viděli jste někdy židli z ořechové kůry? Jo. A právě mohu slyšet maminku. Ó, později, když jsme se přestěhovali do místa, kde byla dřevěná podlaha, se všemi těmi dětmi na svém klíně podobnými *těmto* a houpávala se v té staré židli, až jednou houpy, houpy, prásk na zem. Pamatuji se také, jak bránila malým jít ven, když prala nebo něco podobného, tak položila židli napříč na podlahu a tak jim zabránila, aby se dostaly ven, když musela jít k pramenu pro vodu, a tak dál.

Když jsem se narodil, matce bylo patnáct let, otci bylo osmnáct. A já jsem byl jejich první z devíti dětí. Řekli mi, že to ráno, když jsem se narodil...

Byli jsme velice chudí, nejchudší z nejchudších. A v naší malé chatrči jsme neměli ani okno. Měla něco jako dřevěná dvířka, která se dala otevřít. Pochybuji, že jste něco podobného viděli. Malé dřevěné dveře, které se otevíraly místo okna, zůstávaly otevřené ve dne a na noc se zavíraly. Nemohli jsme si tehdy zapnout elektrické světlo ani zapálit petrolejku, měli jsme takzvanou „tukovou lampu“. Nyní, nevím jestli víte, co to byla tuková lampka. No, co... A koupili jste někdy... pálili jste někdy knot z borovice? To prostě vezmete chumáč z borovice, zapálíte ho a položíte na poklop a on hoří. Trochu to čadí, ale oni neměli nábytek, který by se mohl začoudit. Tak se zakouřila jen chatrč. Ale protože to tam pěkně táhlo, jelikož na střeše bylo hodně krytiny pryč, tak se to rychle vyvětralo. Tak...

Narodil jsem se 6. dubna 1909. Teď již jistě víte, že mám něco málo přes dvacet pět let. To ráno, co jsem se narodil, otevřeli okno, jak mi řekla matka. Nebyl tam žádný doktor, byla tam porodní bába. Jenom... A ta porodní bába byla moje babička. A tak, když jsem se narodil a—a začal křičet, tak matka chtěla vidět své dítě. A—a sama byla ještě dítě. A když otevřeli malé okno, zrovna když se rozednívalo, asi v pět hodin,

tak tam na malém keři seděla stará červenka. Všichni jste mohli vidět obrázek v—v mé knize o mém životním příběhu. Stará červenka sedící a zpívající z plných plic.

Vždycky jsem měl rád červenky. Nyní, vy chlapci, co nás posloucháte v rádiu, nestřílejte na mé ptáky. Vidíte, jsou—jsou—jsou. . . Jsou to moji ptáci. Už jste někdy slyšeli legendu o července, proč má na hrudi červené peří? Na chvíli zde odbočím. Jak přišla ke své červené hrudi. . . Byl zde Král králů, který umíral jednoho dne na Kříži, trpěl a nikdo Mu nepomohl. Nebyl tu nikdo, kdo by Mu pomohl. Až se objevil malý hnědý ptáček, který chtěl vytáhnout hřeby z Kříže a nepřestával létat ke Kříži a tahat za hřeby. Byl však příliš malý, aby je vytáhl, ale umazal si svou hrud' od krve. Od té doby je jeho hrud' červená. Nestřílejte ho, chlapci. Nechte ho na pokoji.

Seděl na straně u okna a cvrlikal, tak jak to červenky dělají. A—a otec rozevřel okno. A když to okno rozevřeli, to Světlo, které vidíte na obrázku, vletělo do okna, jak vyprávěla moje matka, a zůstalo viset nad postelí. Babička nevěděla, co říct.

Nyní, my jsme. . . nebyli jsme věřící rodina. Moji lidé jsou katolíci. Já jsem irského původu. Můj otec je čistě irského původu, Branham. Moje matka je Harveyová; pouze její otec si vzal indiánku z kmene Cherokeeů a tak se přerušila linie nebo irská krev. Otec a matka nechodili do kostela a byli oddáni mimo kostel a neměli vůbec žádné náboženství. A tam v horách stejně katolický kostel nebyl. Tak šli ke starousedlíkům, byli tam dvojí Branhamovi a to jsou vlastně kořeny generace Branhamů; to je rodopis rodiny.

A pak otevřela. . . Když otevřeli toto okno a to Světlo tam stálo, nevěděli, co mají dělat. Otec si koupil (říkala matka) k této příležitosti novou kombinézu. Stál tam. . . jednu paži zavěšenou za náprsenku svých montérek, jak to tehdy lesníci a dřevorubci dělali. Báli se toho.

Tak, když mi bylo asi deset dní, vzali mě do malého baptistického kostela, kterému se říkalo „Království vačic“, Baptistický kostel království vačic. To je jméno. Byl tam starý obchůzkový kazatel a staromódní baptistický kazatel, který tudy procházel jednou za dva měsíce. Lidé měli vždy spolu malou bohoslužbu, přicházeli a zpívali písně, ale kázání mívali pouze tehdy, když přijel ten okružní jezdec. Platil mu každý rok pytlek dýní nebo něčím podobným, víte, tím co mohli vypěstovat. A ten starý kazatel přišel a pomodlil se za mne. To byla má první návštěva kostela.

Za rok poté. . . když mi bylo něco přes dva roky, měl jsem první vidění.

Oni všem v horách říkali, že „To Světlo vstoupilo“. A snažili se to znázornit. Někteří říkali, že to byl odraz

slunečního světla od zrcadla v pokoji. Ale tam žádné zrcadlo nebylo. A slunce nesvítilo, bylo příliš brzy, pět hodin. A pak to jen přehlíželi. A když mi bylo asi . . . předpokládám asi tak tři roky . . .

Nyní, musím být upřímný. Jsou věci, které nerad říkám a přeji si, abych je mohl jen tak přejít a neříkat je. Ale, abych řekl pravdu, musíte říci pravdu, ať se to týká vás nebo vašich lidí. Abych byl upřímný, je to stále stejné.

Můj otec nebyl ani zdaleka zbožný člověk. Byl to typický kluk z hor, který neustále pil. Měl problémy kvůli rvačkám a byli tam skoro dva nebo tři zabiti, jak se prali, stříleli a řezali jeden druhého noži při nějaké oslavě nahoře v horách. A můj otec byl jedním z vůdců boje, protože jeden jeho přítel byl zraněn a uhodil někoho židlí. Ten muž vytáhl nůž a šel probodnout srdce otcovu příteli, který ležel na zemi a tak se do toho otec vložil. A skutečně to musel být hrozný boj, protože kvůli mému otci poslali až do Burkesville pro šerifa a ten musel přijet na koni.

Takže tam ten muž ležel na prahu smrti. Možná, že mě teď někteří jeho lidé poslouchají v rádiu. Vyslovím jeho jméno: Will Yarbrough se jmenoval. Oni snad . . . Myslím, že někteří jsou v Kalifornii, z jeho kluků. Ale on byl rváč, velký silný muž, který zabil vlastního chlapce tyčí z plotu. Takže, on—on byl velmi silný a špatný člověk. A mezi ním a mým otcem byl velký boj na nože. A můj otec toho muže skoro zabil, takže musel utéct a opustit Kentucky, přešel řeku do Indiany.

Měl bratra, který v té době žil v Louisville, Kentucky, byl asistentem vedoucího parní pily Wood Mosaic v Kentucky, v Louisville. A tak můj otec vyhledal svého staršího bratra. Otec byl z chlapců nejmladší, ze sedmnácti dětí. A tak šel hledat svého staršího bratra a byl pryč skoro rok. Nemohl se vrátit zpět, protože byl stíhán podle zákona. A pak, když jsme od něj dostali dopis, který byl podepsán jiným jménem, ale oznamoval mé matce, jak nám bude dávat o sobě vědět.

A pak si pamatuji jeden den na jaře (v malé chatrči), která byla za domem. A—a od té doby . . . Tam bylo devět . . . mezi mnou a mým dalším bratrem byl rozdíl jedenáct měsíců, stále se ještě plazil. A já jsem měl v ruce velký kámen a zkoušel jsem mu ukázat, jak ten kámen umím hodit do bláta, kde pramenila voda a kolem rozbředla hlína. A uslyšel jsem ptáka, který zpíval nahoře na stromě. A já jsem se podíval nahoru a pták odletěl a když odletěl, promluvil ke mně Hlas.

Nyní, já vím, myslíte si, že jsem ještě neuvažoval, a že si to nemohu pamatovat. Ale Pán Bůh, Který je Soudcem nebe i země a vše, co tu je, ví, že říkám pravdu.

Když ten pták odletěl, promluvil ke mně Hlas z místa, kde seděl ten pták, jako vítr chycený v keři, a On pravil: „Budeš

bydlet blízko města New Albany.” A bydlel jsem, od té doby, co mi byly tři roky až do teď, asi tři míle od New Albany, Indiana.

Šel jsem a řekl jsem to matce. Ona, samozřejmě, myslela, že se mi něco zdálo.

A později jsme se přestěhovali do Indiany a můj otec pracoval pro muže, který se jmenoval pan Wathen, byl to bohatý muž. Vlastnil Wathenův lihovar. Vlastnil velký podíl. On je v Louisville Colonels multimilionář, a—a baseballu. A blízko toho jsme bydleli. A jelikož můj otec byl prostý muž, nemohl se zbavit pití, dal se na výrobu whisky v palírně.

A to pro mě znamenalo velké útrapy, protože jsem byl nejstarší z dětí. Musel jsem jít a nalévat vodu do destilačního přístroje, aby byly spirály stále studené, když se vyrábí whisky. Pak to prodával a pak dostal dva nebo tři takové destilační přístroje. Tak, nyní je to ta část, o které nerad mluvím, ale je to pravda.

Pamatuji si jeden den, jak jsem s pláčem přicházel od stodoly do domu. Protože tam vzadu byl rybník, ten... kde vždycky sekali. Mnohý z vás si pamatuje, jak kdysi sekali led a balili ho do pilin. Tak tedy pan Wathen udržoval venku led. A otec byl jeho řidič, jeho osobní řidič. A když ten rybník byl plný ryb a když mohli jít ven a sekat led, přinést ho a obalit do pilin, pak, když se led v létě rozpustil a tekł, byl naprosto čistý, skoro jako led z jezera a ten led neužívali k pití, ale aby byla voda stále studená, rozložili jej kolem kbelíků a mléka atd.

A jednoho dne, když jsem vzadu ze studny naléval vodu, což byla vzdálenost asi jednoho bloku ve městě. Brečel jsem, protože jsem přišel ze školy a všichni kluci šli ven na rybník rybařit. Já prostě miluji rybaření. Tak oni všichni šli na ryby, kromě mě, a já jsem musel nosit vodu do destilačního přístroje. Samozřejmě, musel jsem to tajit, byla přece prohibice. A já... bylo to namáhavé. A pamatuji se, jak jsem přicházel s nakopnutým prstem u nohy. A měl jsem kukuřičnou placku nabalenou pod tím prstem, aby byl chráněn od pilin. Udělali jste někdy něco podobného? Prostě jsem dal pod prst kukuřičnou placku, asi *takto*, a dokola upevnil provázkem. To drží prst rovně vzhůru, skoro jako hlava želvy, prostě rovně nahoru. Mohli jste mě vystopovat všude, kam jsem šel s touto kukuřičnou plackou pod mým prstem; kde jsem se šoural, víte. Neměl jsem žádné boty. Nikdy jsme nenosili boty, snad někdy v zimě. Pokud jsme je nosili, tak... bylo to jen to, co jsme našli, co nám někdo dal. A šaty také, které nám někdo nebo nějaký dobročinný spolek dal.

A zastavil jsem se pod tím stromem a seděl jsem tam brečící (bylo to v září), protože jsem chtěl jít na ryby. Zatím jsem ale musel naplnit několik sudů vodou malými kbelíky od

marmelády, asi *takhle* velikými, asi půl galonu, protože jsem tehdy byl ještě malý kluk, asi sedmiletý. A pak jsem je lil do velké kádě, pak jsem šel zpět a vzal další dva kbelíky a šel jsem zpět a pumpoval. Tak jsme měli vodu. A oni se chystali stočit jednu várku té kukuřičné whisky za noc, ti muži s mým otcem, doma nahoře.

Břečel jsem a najednou jsem uslyšel něco, co mi připadalo jako závan větru, asi takto (doufám, že to není příliš hlasité): „Fffííí, fffííí“, prostě takový zvuk. Bylo hrozné ticho a já jsem se rozhlížel. A víte co, malý vír, myslím, že se jim říká malý cyklon. Na podzim se zvedají v kukuřičných polích, víte, berou listí a podobně, na podzim, když se listí mění. Byl jsem pod velkým bílým topolem, stál jsem asi v polovině cesty mezi stodolou a tím—tím domem. A slyšel jsem ten zvuk. Rozhlédl jsem se, bylo právě takové ticho, jako v této místnosti. Nikde se nepohnul ani lísteček. A já jsem přemýšlel: „Odkud ten zvuk přichází?“ Dobře, myslel jsem si: „To musí být daleko.“ Byl jsem teprve kluk. A to bylo stále hlasitější a hlasitější.

Vzal jsem své malé kbelíky a ještě asi dvakrát křiknul a vydal jsem se zpět, odpočíval jsem. A ušel jsem asi jen několik stop a z pod větví toho velkého stromu a panečku, ozval se zase ten vířivý zvuk. A otočil jsem se, abych se podíval, a asi v polovině toho stromu byl druhý vír, byl chycen ve větvích a lítal sem tam a rozhýbal listy. No, řekl jsem si, na tom není v tomto ročním období nic divného, je podzim a to obvyčejně přicházejí vichřice. Malé... říkejme jim „větrné víry“. A ony—a ony zvedly prach. Něco podobného můžete vidět v poušti. To samé. Tak jsem to pozoroval, ale nevzdalovalo se to. Obvyčejně je to jen chvilkový závan a je to pryč, ale to tady bylo již asi dvě minuty nebo i víc.

No, pokračoval jsem tedy chodníčkem. Ale znovu jsem se otočil, abych se podíval. A když To udělalo znovu, lidský Hlas, tak dobře slyšitelný jako je nyní můj, mi řekl: „Nikdy nepij, nekuř, nebo jinak neposkrvňuj své tělo. Bude tu pro tebe jistá práce, až budeš starší.“ Teda, málem mě to vylekalo k smrti! Dovedete si představit, jak se takový malý hoch cítil. Odhodil jsem kbelíky a pelášil jsem domů, jak jen to šlo, a neuvěřitelně jsem křičel.

V té části země byli ploskolebci, hadi, kteří byli velmi jedovatí. Matka si myslela, jak přicházela okolo zahrady, že jsem asi šlápnul na ploskolebce a běžela mi naproti. A já jsem jí skočil do náruče a řval jsem, objímal ji a líbal. Ona řekla: „Co se děje, uštknul tě had?“ A celého mě prohlížela.

Řekl jsem: „Ne, mami! Tamhle v tom stromě je muž.“

A ona řekla: „Billy, Billy! Co to povídáš?“ A řekla: „Zastavil ses a usnul?“

Já jsem řekl: „Ne, mami! V tom stromě je muž a On mi řekl, abych nepil a nekouřil.”

„Pítí whisky a—a takové věci.” A pak jsem dál naléval vodu do destilátoru, ihned potom. A On řekl: „Nikdy nepij nebo jinak neposkvrňuj své tělo.” Je to nemorální, víte, a moje dítě... mladí muži se ženami. A podle mých nejlepších schopností, nikdy jsem se v té věci neposkvrnil. Pán mi od těchto věcí pomohl, to uvidíte, jak budu pokračovat. Tak tedy: „Nepij nebo nekuř nebo jinak neposkvrňuj své tělo, protože tady bude pro tebe práce, až budeš starší.”

Když jsem to řekl matce, a—a ona se mi jen smála. Byl jsem bez sebe jako v záchvatu. Zavolala tedy doktora a ten řekl: „On je jen nervózní, to je všechno.” Pak mě uložila do postele. A od té doby jsem se až dodnes nikdy nepřiblížil k tomu stromu. Báł jsem se. Chodil jsem na opačný konec zahrady, protože jsem si myslel, že je tam v tom stromě muž a On ke mně promlouvá hlubokým hlasem.

A pak, asi po měsíci, jsem s mými malými bratry hrál venku před domem kuličky. A najednou mě přepadl zvláštní pocit. A zastavil jsem se a posadil se ke stromu. Byli jsme přímo nad řekou Ohio. A podíval jsem se dolů směrem k Jeffersonville a viděl jsem, jak přes řeku vyrůstá most a překlenul ji. Viděl jsem šestnáct mužů (počítal jsem je), kteří z něj spadli a zahynuli na tom mostě. Utíkal jsem to rychle říci mé matce a ona si myslela, že se mi to zdálo. Ale zůstali v mé paměti a po dvaadvaceti letech, když Obecní most překřížil řeku v tom místě, (který mnozí z vás přešli, když mířili sem) a šestnáct mužů tam při jeho stavbě zahynulo.

Bylo to vždy pravdivé, nikdy to neselhalo. Jak To vidíte tady v hledišti, celou dobu to tak bylo.

Tak tedy, mysleli si, že jsem jen nervózní. Což, já jsem nervózní osoba, to je pravda. A pokud jste si všimli, tak lidé, kteří jsou—jsou nakloněni být duchovními, jsou nervózní.

Vezměte si třeba básníky nebo proroky. Podívejte se na Williama Cowpera, který napsal známou píseň: „Je zde zřídlo naplněné Krví tekoucí z Immanuelových žil.” Slyšeli jste... Znáte tu píseň. Nedávno jsem stál u jeho hrobu. Bratře Juliusi, věřím, nevím, ne... ano, jistě byl s námi u toho hrobu. A—a pak, když napsal tu píseň, tak ho opustila inspirace a pak se snažil najít tu—tu řeku, aby mohl spáchat sebevraždu. Vidíte, duch ho opustil. A lidé jako básníci a autoři a... nebo ne... chci říci proroky.

Pohleďte na Eliáše, když stál na hoře a povolal oheň z nebe a vyvolal dešť z nebe. A pak, když ho Duch opustil, utíkal před hrozbou ženy. A Bůh ho našel schovaného v jeskyni, čtyřicet dní poté.

Pohled'te na Jonáše, když měl dost inspirace a když ho Bůh pomazal, aby kázal tam v Ninive, tehdy to bylo jakési—jakési město, velké asi jako Saint Louis, činilo pokání v žíněném rouchu. Když ho Duch opustil, co se s ním stalo? Našli jsme ho na hoře poté, co ho Duch opustil, jak se modlí k Bohu, aby vzal jeho život. No vidíte, to je inspirace. A když se to stane, něco—něco to s vámi udělá.

Dále to pak pokračovalo takto. Stal se ze mne mladý muž. (Snažím se to trochu urychlit.) Když jsem se stal mladým mužem, měl jsem ideály jako každý mladý muž. Já . . . chodil jsem do školy a našel jsem tam mladou dívku. Víte, byl jsem velmi stydlivý. A já—já jsem si nakonec našel děvče. Stejně jako ostatní mladí chlapci, asi patnáctiletí, tuším. A ona byla tak krásná. Měla oči jako holubice a zuby jako perly a krk jako labuť a—a prostě byla krásná.

A jiný mladý hoch . . . byli jsme přátelé, tak ten dostal otcovo staré auto model-T Ford a my jsme si dali rande s našimi dívkami. Vzali jsme je na projížďku. Měli jsme dost benzínu, asi osm litrů. Museli jsme zvednout zadní kolo a natočit motor. Nevím, jestli si to pamatujete nebo ne, co je to natočit motor. Ale my—my jsme to provedli docela dobře.

A já jsem měl v kapse několik centů, zastavili jsme na takovém pěkném místě a tam . . . jste mohli koupit za cent obložený chleba. Panečku, byl jsem bohatý, mohl jsem koupit čtyři! Vidíte? A když jsme snědli chleby a šel jsem odevzdat láhve. A k mému překvapení, když jsem vyšel ven (byl to pro ženy tehdy začátek odpadnutí od milosti, totiž ženskosti) má malá holubice kouřila cigaretu.

Vždycky jsem měl svůj názor na ženy, které kouří cigarety a od té doby jsem ho ani o trochu nezměnil. Tak. Je to ta nejnižší věc, kterou může žena udělat. A to je přesně tak. A já—já myslel . . . Nyní po mně půjdou cigaretové společnosti, ale já tvrdím, že to je pouze reklamní trik d'ábla. Je to největší zabiják a sabotér, jakého kdy národ měl. Byl bych raději, aby byl můj chlapec opilec, než aby kouřil cigarety. To je pravda. Raději bych viděl svou ženu ležet na zemi opilou, než abych ji viděl s cigaretou. Tak je to . . .

Tak tedy, je to Duch Boží, který je se mnou, pokud To je Duch Boží (tak se můžete ptát), tak vy, kteří kouříte máte pouze mizivou šanci, když se tam dostanete, protože jen . . . pokaždé. Poznáte to na pódiu, jak to On odsuzuje. Je to strašlivá věc. Držte se od toho zdaleka. Paní, pokud jste se takto provinila, prosím, ve Jménu Krista, zbavte se toho! Zlomí vás to. To bude . . . to je jako plné auto rakoviny.

Doktoři se vás snaží varovat. Tak jak vám tedy mohou prodávat takový šmejd! Pokud by jste šli do obchodu a řekli: „Koupím . . . chci koupit za padesát centů rakoviny.” Nuže,

měli by je zavřít. Ale, když koupíte za padesát centů cigarety, kupujete tu samou věc. Doktoři to říkají. Ó, tento penězi posedlý národ. Je to moc špatné. Je to zabiják. To je prokázané.

Dobře, když jsem viděl tu krásnou dívku jak důležitě jedná, cigareta v její ruce, jako by mě to zabilo, protože jsem si opravdu myslel, že ji miluji. A myslel jsem: „Dobře. . .”

Nyní, nazývají mě „nenávisníkem žen”, to víte, protože jsem byl vždycky trochu proti ženám, ale ne proti vám sestry. Jsem jen proti tomu, jak jednají moderní ženy. To je pravda. Dobré ženy by měly být dány stranou.

Ale dále se pamatuji, když otcův destilační přístroj stále nahore pracoval, musel jsem tam být a nosit vodu a tak, viděl jsem mladé ženy, kterým nebylo víc než sedmnáct, osmnáct let, s muži, tak starými jako jsem nyní já, byly opilé. A museli je přivést k strážlivosti a dát jim k pití černou kávu, aby se dostaly domů a uvařily svým manželům večeři. No, něco takového, řekl jsem: „Já. . .” To pak byla moje poznámka: „Nejsou hodny ani dobré čisté střely, která by je zabila.” To je pravda. Nenáviděl jsem ženy. To je pravda. A musím se teď pořád hlídat, abych si nemyslel stále to samé.

Tak, ale nyní, dobrá žena je klenotem v mužově koruně. Taková by měla být oceněna. Taková. . . Moje matka je bezvadná žena, moje žena taky. A znám tisíce křesťanských sester, které vysoce respektují. Ale, jestliže—jestliže ony respektují, co jim bylo Bohem dáno, mateřství a skutečnou královnu, to je správné. Pak ona, manželka je jedna z nejlepších věcí, kterou Bůh mohl muži dát. Kromě spasení, je manželka jednou z nejlepších věcí, pokud je dobrou ženou. Ale pokud není, Šalomoun řekl: „Dobrá žena je klenotem v mužově koruně, ale pokud je špatná nebo nedobrá, je vodou v jeho krvi.” A to je pravda, to je ta nejhorší věc, která se může stát. Takže, dobrá žena. . . Jestli jsi dostal dobrou ženu, bratře, měl bys ji vysoce respektovat. To je pravda, to bys měl dělat. Skutečnou ženu! A děti, pokud jste dostaly skutečnou matku, která zůstává doma a snaží se o vás starat, udržuje vaše šaty čisté, posílá vás do školy, učí vás o Ježíši, měly byste si cenit takovou sladkou matku vším, co ve vás je. Měly byste takovou ženu respektovat, ano, protože ona je skutečnou matkou.

Mluví se o nigramotnosti v horách v Kentucky. Viděli jste to zde v těch brakových magazínech. Ale některé ze starých matek odtud by mohly přijít sem do Hollywoodu a učit vás, moderní matky, jak vychovávat děti. Necháte dítě přijít jednu noc domů s rozčuchanými vlasy a rty. . . polepenými, (jak tomu říkáte?) líčidlem, které si dávají na obličej, a její šaty pomáčkané na jedné straně a byla venku celou noc, opilá, no bratře, dostala by tak jednou haluzí z vrcholku toho ořechu a už by nikdy nešla ven. To vám teda povídám, ona. . . A pokud

byste k tomu takto přistupovali, měli byste kolem sebe lepší Hollywood a lepší národ. Tak. To je pravda. „Jen zkuste být moderní“, to—to je jeden z triků ďábla.

Nyní, ta malá dívka, když jsem se na ni podíval, mé srdce krvácelo. A pomyslel jsem si: „Chudinko.“

A ona řekla: „Á, chceš cigaretu, Billy?“

Já jsem řekl: „Ne, madam.“ Řekl jsem: „Nekouřím.“

Ona řekla: „Vždyť jsi říkal, že netančíš.“ Chtěly jít tancovat a já nechtěl. Říkaly, že tam dole se tancuje, říkaly tomu Fíkovníková zahrada.

Řekl jsem: „Ne, netancuji.“

Ona řekla: „Tak ty netancuješ, nekouříš, nepiješ. Čím se teda bavíš?“

Řekl jsem: „No, rád rybařím a chodím na lov.“ To ji nezajímalo.

Tak řekla: „Vem si cigaretu.“

A řekl jsem: „Ne, madam, děkuji. Nekouřím.“

Stál jsem na nárazníku. Staré Fordky měly takovou stupačku, pamatujete, a já jsem stál na tom nárazníku a zároveň seděl na zadním sedadle, ona a já. A ona řekla: „Myslíš tím, že nebudeš kouřit cigaretu?“ Řekla: „My holky máme víc odvahy než ty.“

A řekl jsem: „Ne, madam, nevěřím, že to chci udělat.“

Ona řekla: „Proč jsi taková padavka.“ No teda! Chtěl jsem být velkým zlým Billem, abych skutečně nebyl padavka. Vidíte, chtěl jsem být profesionálním boxerem, to byla má představa o životě. Tak jsem si řekl. . . „Padavka! Padavka!“

To jsem nemohl snést, tak jsem řekl: „Dej mi to!“ Natáhl jsem ruku a řekl si: „Ukážu jí jestli jsem padavka nebo ne.“ Vytáhl jsem cigaretu a začal škrtat sirkou. Nyní, nevím, že jste. . . Nejsem odpovědný za to, co si myslíte, jsem jen odpovědný za mluvení pravdy. Když jsem začal zapalovat tu cigaretu, byl jsem tak rozhodnutý kouřit ji, jako jsem rozhodnutý zvednout tuto Bibli, vidíte, uslyšel jsem něco jako: „Fffííí!“ Zkusil jsem to ještě jednou, nemohl jsem ji dát do úst. Rozplakal jsem se a zahodil ji. Začali se mi smát. Pak jsem šel domů přes pole a sedl jsem si tam a plakal. A—a to byl hrozný život.

Pamatuji se, jak šel jednoho dne otec s chlapci k řece. Můj bratr a já jsme museli vzít loď a jezdit nahoru a dolů po řece a lovili jsme láhve na whisky. Dostali jsme za tucet lahví cent, když jsme je nasbírali po řece. A otec byl se mnou a měl jednu z těch malých placaček. . . myslím, že ta lahvička měla tak půl pinty. A tam byl strom, který byl stržen větrem a otec. . . A jeden muž byl s ním, jmenoval se pan Dornbush. Měl jsem

jeho... Měl hezkou loď a já si ho chtěl naklonit, protože jsem chtěl vyzkoušet tu jeho loď. Měla dobré kormidlo a moje neměla vůbec žádné. Měli jsme jen stará prkna, kterými jsme pádlovali. A pokud by mě nechal vyzkoušet tu jeho loď... On svařoval a dělal destilační přístroj pro otce. Tak on... Přehodili si nohu přes ten strom a otec sáhl do své zadní kapsy a vytáhl tu malou placatou lahvičku whisky, podal mi ji a on se napil a podal ji zpět otci a on se taky napil, pak ji položil na malý výhonek toho stromu, který vyčuhoval. A pan Dornbush ji zvedl a řekl: „Tady máš, Billy.”

Řekl jsem: „Děkuji, nepiju.”

On řekl: „Branham a nepije?” Skoro všichni zemřeli s botama na nohách. A on řekl: „Branham a nepije?”

A já jsem řekl: „Ne, pane.”

„Ne,” řekl otec, „vychoval jsem jednu padavku.”

Můj otec mě nazval padavkou! Řekl jsem: „Podejte mi tu láhev!” A vyndal jsem zátku, rozhodnutý napít se, a když jsem ji začal naklánět: „Fffííí!” Podal jsem mu ji zpět a utíkal dolů přes pole, jak jsem jen mohl a plakal jsem. Něco mě nenechalo to udělat. Vidíte? Nemohl bych říci, že jsem byl dobrý (byl jsem rozhodnutý to udělat), ale byl Bůh, milost Boží, nesmírná milost, která mě uchránila před těmito věcmi. Chtěl jsem je udělat, já sám, ale On mě prostě nenechal to udělat.

Později, když mi bylo asi dvaadvacet let, jsem našel dívku, která byla prostě bezva. Byla to dívka, která chodila do kostela, německá lutheránka. Jmenovala se Brumbach, B-r-u-m-b-a-c-h, pochází to z jména Brumbaugh. Byla milá, hodná dívka. Nekouřila a nepila, ani netančila nebo tak podobně, prostě hodná. Chodil jsem s ní krátce, to mi bylo dvaadvacet. Vydělal jsem dost peněz a koupil jsem si starého Forda a jí... jezdili jsme společně na rande. A tehdy nebyl poblíž žádný lutheránský kostel, přestěhovali se z Howard Park sem nahoru.

A tady byl duchovní, ten, který mě ordinoval v Misijním baptistickém kostele, doktor Roy Davis. Sestro Upshawová... Ten, který poslal bratra Upshaw za mnou, nebo s ním o mně mluvil, ten doktor Roy Davis. Tak on kázal a předsedal v První baptistické církvi nebo... Tuším, že to nebyl První baptistický kostel, byl to Misijní... říkalo se mu Misijní baptistický kostel v Jeffersonville. A on tam tehdy kázal a my jsme večer jen tak chodili do kostela... pak zpět. Nikdy jsem se neztotožňoval s kostelem, prostě se mi jen líbilo chodit s ní. Protože hlavní myšlenkou bylo „chodit s ní”, měl-li bych být upřímný.

A tak jsem s ní chodil a jednoho dne jsem... Ona pocházela z dobré rodiny. A já jsem začal přemýšlet: „Víš, víš, neměl bych tu dívku okrádat o čas. To není—není správné, protože ona je moc hodná a já jsem chudý a—a já...” Můj otec

na tom byl špatně se zdravím a já-já... Nijak jsem nemohl zabezpečit dívku, jako byla tato, která byla zvyklá na krásný domov a koberec na podlaze.

Pamatuji se, když jsem viděl první koberec, nevěděl jsem, co to je. Obešel jsem jej. Myslel jsem si, že je to ta nejkrásnější věc, kterou ve svém životě vidím. „Jak mohou něco takového položit na zem?“ Byl to první koberec, který jsem viděl. Byl—byl to takový... mám pocit, že se jim říká „rohožové předložky“. Ale nemusí to tak být. Jako kdyby „propletený“ nebo co, takový spletený dohromady a ležící na zemi. Krásný zelený a červený s velkými řadami uprostřed. Krásná věc.

A tak se pamatuji, že jsem se rozhodl, že bych ji měl požádat, aby si mne vzala nebo zmizet a nechat nějakého dobrého muže, aby si ji vzal, někoho, kdo by pro ni byl dobrý, mohl ji zabezpečit a byl na ni hodný. Já bych na ni mohl být hodný, ale já—já—já jsem vydělával pouze dvacet centů za hodinu. Takže jsem ji nemohl příliš zabezpečit. A já... s tou naší rodinou, o kterou jsem se musel starat, s otcovým podlomeným zdravím, a o všechny jsem se musel starat, takže to bylo pro mě pěkně těžké.

Tak jsem si myslel: „Jediná věc, kterou mohu udělat je, že jí řeknu, že já—já—(ona)—já—já se nevrátím, protože na ni myslím tak moc, než abych jí zničil život a aby se mnou chodila jen tak.“ A pak jsem myslel: „Pokud by se o ni někdo postaral a vzal si ji a vytvořil pro ni krásný domov. A pokud bych ji snad nemohl mít, věděl bych, že je šťastná.“

A tak jsem přemýšlel: „Ale já—já se jí přece nemohu vzdát!“ Byl jsem opravdu v těžké situaci. A myslel jsem na to denně. Ale byl jsem tolik stydlivý, abych se zeptal, jestli si mě vezme. Každý večer jsem se rozhodoval: „Teď ji požádám o ruku.“ A proč, copak to je, máš motýly nebo něco takového ve tvých...? Vy bratři jste s tímto pravděpodobně měli podobné zkušenosti. A opravdu směšný pocit, můj obličej hořel. Já—já jsem nevěděl. Nemohl jsem se jí zeptat.

Myslím, že se teď díváte, jak jsem se vůbec oženil. Víte co? Napsal jsem jí dopis a tam jsem ji požádal o ruku. A ona... Nebylo to nic jako „drahá slečno“, bylo to tak nějak jako (však víte), zamilovaně. Nebyla to jen dohoda, bylo to... Napsal jsem to, jak nejlépe jsem mohl.

A trochu jsem se bál její matky. Její matka byla... byla tak trochu drsná. Ale její otec byl jemný starý Holanďan, prostě fajn starý chlapík. Byl organizátorem odborových svazů a železničářů na dráze, v těch dobách vydělával asi pět set dolarů za měsíc. A já, který jsem vydělával dvacet centů za hodinu, bych si měl vzít jeho dceru. Jé! Věděl jsem, že to nepůjde. A její matka byla velmi... Nyní, je to milá dáma. A ona—ona byla taková, no prostě z vyšší společnosti, víte, tak trochu pedantská,

takže mě moc v lásce neměla. Byl jsem jen jednoduchý, suchý, venkovský kluk a ona si myslela, že by si Hope měla vzít chlapce z vyšší společenské třídy a já—já—já myslím, že měla pravdu. A tak . . . Ale já—já jsem o tom tehdy nepřemýšlel.

Myslel jsem: „No dobře, jak na to. Já—já nemohu požádat jejího otce a já—já jsem si jist, že nepožádám její matku. A tak jsem se jí zeptal jako první.” Tak jsem jí napsal dopis. A toho rána, po cestě do práce jsem ho hodil do schránky. Pošta . . . Šli jsme ve středu večer do kostela a to bylo v pondělí ráno. Zkoušel jsem jí to říct celou neděli, že bych se chtěl oženit, ale neměl jsem dost odvahy.

A tak jsem ho hodil do schránky. A pak jsem celou dobu v práci přemýšlel: „Co když ten dopis objeví její matka?” No teda! Věděl jsem, že by to byl můj konec, pokud—pokud by její matka dostala ten dopis, protože jsem se jí moc nezamlouval. Hezky jsem se kvůli tomu zapotil.

A ve středu večer, když jsem přijel, myslel jsem: „Jak jenom tam nahoru půjdu? Jestliže její matka viděla ten dopis, bude si na mne troufat, tak jsem tušil, že ho dostala ta pravá.” Adresoval jsem jej pro „Hope”. Tak se jmenovala, Hope. A tak jsem si řekl: „Napiši tam, že je to pro Hope.” A tak . . . A pak, možná, že ho přece jen její matka nedostala.

A tak jsem věděl, že bude lepší, než zastavit a zatroubit, když půjdu k nim nahoru. No teda! A navíc, kluk, který nemá dost odvahy, aby šel nahoru k domu a zaklepal na dveře a požádal o dívku, stejně nemá právo s ní být venku. Je to přesně tak. Je to hloupé. Je to laciné.

A tak jsem zastavil svou starou Fordku, měl jsem ji celou naleštěnou. A šel jsem nahoru a zaklepal na dveře. Pro smilování, její matka přišla otevřít! Stěží jsem popadl dech, řekl jsem: „Jak—jak—jak se máte, paní Brumbachová?” Jo.

Ona řekla: „Jak se daří tobě, Williame?”

Myslel jsem si: „Hm: ,Williame’!”

A—a ona řekla: „Pojď dál.”

Řekl jsem: „Děkuji”. Vešel jsem dovnitř. Řekl jsem: „Je již Hope hotová?”

A v tom najednou přihopsala Hope, dívka asi šestnáctiletá. A řekla: „Ahoj, Billy!”

Řekl jsem: „Ahoj, Hope.” A pak jsem řekl: „Jsi připravena jít do kostela?”

Ona řekla: „Ještě chvíli.”

Myslel jsem si: „No teda! Nedostala ho. Nedostala ho. Dobře, dobře, dobře. A Hope ho taky nedostala, takže to bude v pořádku, protože by mi to řekla.” Tak jsem se cítil docela dobře.

A když jsem vyšel z kostela, přemýšlel jsem: „Co když ho dostala?“ Vidíte? A neslyšel jsem, co doktor Davis říkal. A díval jsem se na ni a myslel jsem si: „Co když to jenom zadržuje a vyhubuje mi, jakmile se odtud dostaneme, že jsem ji o to požádal.“ A nemohl jsem vnímat, co doktor Davis říká. A—a podíval jsem se na ni a pomyslel jsem si: „Nechci ji ztratit, ale... A já—já... konečná zkouška určitě přijde.“

Z kostela jsme vykročili společně ulicí, šli jsme dolů a—a tak jsme směřovali ke staré Fordce. A měsíc jasně svítil a já jsem se na ni díval, byla krásná. Lidi, díval jsem se na ni a myslel jsem si: „Jak bych ji rád měl, ale asi nemohu.“

A tak jsem popošel kousek dál, víte, a podíval jsem se zase na ni. Řekl jsem: „Jak—jak se dnes večer cítíš?“

Ona řekla: „Je mi fajn.“

Zastavili jsme starou Fordku a začali vystupovat, obešli roh a směřovali k domu. A já jsem šel s ní ke dveřím. Myslel jsem si: „Asi pravděpodobně nedostala můj dopis, takže na to mohu klidně zapomenout. Mám další týden přízně.“ Tak jsem se začal cítit docela dobře.

Ona řekla: „Billy?“

Řekl jsem: „Ano?“

Ona řekla: „Dostala jsem tvůj dopis.“ No teda!

Řekl jsem: „Opravdu?“

Ona řekla: „Hm.“ Pak pokračovala v chůzi a neřekla ani slovo.

Říkal jsem si: „Ženo, řekni něco. Odvrhni mě nebo mi řekni, co si o tom myslíš.“ A řekl jsem: „Ty—ty jsi ho četla?“

Odpověděla: „Hm.“

Teda, víte, jak vás žena dokáže držet v napětí. No, nemyslel jsem to tak. Vidíte? Ale stejně, víte, myslel jsem si: „Proč něco neřekneš?“ Vidíte, a šel jsem dál. A řekl jsem: „Četla jsi ho celý?“

A ona... [Prázdné místo na pásku—vyd.] „Hm.“

Tak už jsme byli skoro u dveří a já jsem si říkal: „Teda, nenech mě jít až na verandu, protože odtamtud bych nemohl utéct, tak mi to řekni teď.“ Tak jsem čekal dál.

A ona řekla: „Billy, ráda bych to udělala.“ Řekla: „Miluji tě.“ Bože, požehnej nyní její duši, je ve Slávě. Řekla: „Miluji tě.“ Řekl jsem: „Myslím, že bychom to měli říct našim rodičům, o tom rodičům. Nemyslíš?“

Pak jsem řekl: „Miláčku, poslouchej, uděláme to napůl.“ Povídám: „Řeknu to tvému otci, když ty to řekneš své matce.“ Nechal jsem to horší na ní.

Řekla: „Dobře, pokud ty to řekneš mému otci první.“

Řekl jsem: „V pořádku, řeknu mu to v neděli večer.“

Nastal nedělní večer, přivezl jsem ji domů z kostela a . . . Dívala se na mne. Podíval jsem se, bylo půl desáté, čas, kdy mám odcházet. Charlie seděl u psacího stolu a psal. A paní Brumbachová seděla za rohem a dělala něco jako háčkování, víte, jak ty malé háčky dáváte přes věci. Nevím, jak se tomu říká. Takže dělala něco takového. A Hope se na mě stále dívala a zamračila se, jak jsme šli k otcí. A já. . . No teda! Já jsem přemýšlel: „Co když řekne: ‚Ne?‘” Začal jsem se blížít ke dveřím. Řekl jsem si: „Tak já již raději půjdu.”

A kráčet jsem ke dveřím a—a ona šla také. Obvykle vyrazí ke dveřím a řekne „dobrou noc”. Tak jsem vyrazil ke dveřím a ona se zeptala: „Nechceš mu to říct?”

Odpověděl jsem: „Jé.” Řekl jsem: „Zkousím to, ale já—já—já nevím, jak to udělám.”

A ona řekla: „Já se vrátím a ty si ho zavolej ven.” Tak se vrátila a nechala mě tam stát samotného.

A já jsem řekl: „Charlie.”

Otočil se a řekl: „Jó, Bill?”

Řekl jsem: „Mohl bych s tebou na chvíli mluvit?”

Řekl: „Určitě.” Otočil se od svého psacího stolu. Paní Brumbachová se na něj dívala, pak se dívala na Hope a pak na mě.

A já jsem se zeptal: „Šel bys na verandu?”

A on řekl: „Ano, jdu ven.” Tak vyšel na verandu.

Řekl jsem: „To je hezká noc, že ano?”

Odpověděl: „Ano, to je.”

Řekl jsem: „Je teplo.”

„Určitě”, podíval se na mě.

Řekl jsem: „Pracoval jsem velmi těžce”, řekl jsem, „víte, dokonce se mi dělají mozoly na rukách.”

On řekl: „Můžeš ji mít, Bille.” No teda! „Můžeš ji mít.”

Myslel jsem: „To je bezva.” Řekl jsem: „Myslíš to doopravdy, Charlie?” On řekl. . . Já jsem řekl: „Podívej se, Charlie, vím, že je to tvoje dcera a ty máš peníze.”

On natáhl ruku a chytil mě za paži. Řekl: „Bille, poslouchej, peníze v lidském životě neznamenají všechno.” Řekl. . .

Já jsem odpověděl: „Charlie, já—já vydělávám jen dvacet centů na hodinu, ale miluji ji a ona miluje mě. A já ti slibuji, Charlie, že budu dřít, dokud si neztrhám všechny mozoly, abych jí uživil. Budu jí věrný, jak jen budu moci.”

On řekl: „Věřím, že ano, Bille.” Pokračoval: „Poslouchej, Bille, chci ti říct.” Řekl: „Víš, štěstí, nepotřebuješ vždy peníze, abys byl šťastný.” Řekl: „Jen na ni buď hodný. A já vím, že ty budeš.”

Řekl jsem: „Děkuji, Charlie. Dodržím to.”

Ted' bylo na ní, aby to řekla matce. Nevím, jak to udělala, ale vzali jsme se.

Když jsme se vzali, neměli jsme nic, nic k vedení domácnosti. Myslím, že jsme měli dva nebo tři dolary. Pronajali jsme si dům za čtyři dolary na měsíc. Byl to malý starý dvoupokojový dům. A někdo nám dal starou skládací postel. Pochybuji, že někdo z vás viděl starou skládací postel? Takže nám ji někdo dal. Pak jsem šel k Sears a Roebucksovi a koupil malý stůl se čtyřmi židlemi, nebyly natřené, víte, na nějakou dobu se to hodilo. Pak jsem šel k panu Weberovi, který měl obchod se sběrem surovin a koupil jsem sporák, zaplatil jsem za něj sedmdesát pět centů a dolar a něco za rošty. Tak jsme založili naši domácnost. Pamatuji se, jak jsem maloval trojlístky na židle, když jsem je natíral. A přesto jsme byli šťastní. Měli jsme jeden druhého, to bylo to hlavní. A Bůh, Jeho milostí a Jeho dobrotou jsme byli nejšťastnější malou dvojicí, jaká může žít na zemi.

Přišel jsem na to, že se štěstí nezakládá na tom, kolik statků máš, ale jak jsi spokojen s tím, co ti bylo přiděleno.

A zanedlouho sestoupil Bůh a požehnal náš malý dům narozením chlapce. Jmenoval se Billy Paul, který je přítomen na dnešní bohoslužbě. A o něco později, asi za jedenáct měsíců, nám On požehnal znovu a dal nám malou holčičku, která se jmenovala Sharon Rose, bylo to vzato ze slova „Růže Sáronská”.

A pamatuji se, že jsem jednoho dne našetřil peníze a chystal se na dovolenou, rybařit k jezeru Paw Paw Lake. A na zpáteční cestě. . .

A během té doby. . . Vynechávám totiž mé obrácení. Byl jsem obrácen. A byl jsem ordinován doktorem Roy Davisem v Misijním baptistickém kostele a stal jsem se duchovním a měl jsem modlitebnu, ve které nyní káží v Jeffersonville. A spravoval jsem malý sbor. A já. . .

Neměl jsem žádné peníze, spravoval jsem sbor sedmnáct let a nedostal jsem ani cent. Nevěřím v. . . Neměli jsme tam ani talíř na sbírku. A jaké desátky jsem měl z práce atd., vzhledu na budově byla malá krabička a na ní nápis: „To, co jsi udělal pro tyto moje malé, udělal jsi pro Mne.” A byl způsob, jakým byl kostel placen. Měli jsme půjčku splatnou na deset let a byla zaplacená za dva roky. A nikdy jsem neměl žádnou sbírku.

A teď jsem měl několik dolarů, které jsem ušetřil na svou dovolenou. Ona pracovala také, ve Finesově továrně na šití košil. Krásná, skvělá dívka. Její hrob je dnes pravděpodobně pod sněhem, ale ona je stále v mém srdci. Pamatuji se, jak moc pracovala, aby mi pomohla, abych měl dost peněz na cestu k jezeru na rybaření.

A když jsem se vracel od jezera, uviděl jsem, přijíždějíc do Mishawaky a South Bendu, Indiana, auta, která měla vzadu nápis: „Jenom Ježíš“. Myslel jsem si: „To zní divně: „Jenom Ježíš.“ Všiml jsem si nyní těch nápisů. Byly na všem, od kol přes Fordy, kadilaky a kde ještě: „Jenom Ježíš“. A následoval jsem některá, přijeli jsme k velikému kostelu. Pak jsem zjistil, že to byli letniční.

Slyšel jsem o letničnících: „Ale byla to jen skupina svatých povalečů, kteří leželi na zemi s pěnou u úst,“ to je vše, co mi o nich řekli. Tak jsem s tím nechtěl mít nic společného.

Tak jsem je slyšel, jak se tam nevázaně chovají a myslel jsem si: „Snad tam vstoupím.“ Tak jsem zastavil svou starou Fordku a vešel a ten zpěv, který jste mohli slyšet! Zjistil jsem, že jsou tu dvě velké církve, jedna z nich se jmenuje P.A. z J.C. a druhá P.A. z W., možná si mnozí z vás pamatují na ty staré organi. . . Myslím, že se spojili a říká se jim Spojená letniční církev. Poslouchal jsem některé z jejich učitelů. Stáli tam a učili o Ježíšovi a jak velký On byl, jak bylo všechno velké a o „křtu Svátého Ducha“. Myslel jsem si: „O čem to mluví?“

A po chvíli někdo vyskočil a začal mluvit v jazycích. Nikdy ve svém životě jsem nic takového neslyšel. Pak přišla nahoru nějaká žena, spěchala sem, jak nejrychleji mohla. Pak všichni vstali a začali běhat. Já jsem si myslel: „No, bratře, nevědí, jak se mají chovat v kostele!“ Řev a křik a nevázanost, myslel jsem si: „Co je to za bandu!“ Ale, víte, něco to v sobě mělo, čím déle jsem tam seděl, tím více se mi to líbilo. Něco na tom bylo skutečně dobré. A začal jsem je pozorovat. A to pokračovalo. Myslel jsem: „Budu s nimi mít chvíli strpení, protože budu. . . jsem blízko dveří. Pokud se něco semele, vyběhnu ze dveří. Víím, kde mám zaparkované auto, právě za rohem.“

A začal jsem poslouchat některé z těch, co kázali, byli to učenci a písmáci. Nuže, myslel jsem si: „To je fajn.“

Přišel čas večere a oni řekli: „Všichni na večeři.“

Ale já jsem si řekl: „Moment. Mám dolar a sedmdesát pět centů, abych se dostal domů a já. . .“ To jsou všechny peníze, co mám na benzín. Přesně tolik, abych se dostal domů a měl jsem starou Fordku, byla to stará dobrá Fordka. Nebyla sice ještě do šrotu, byla přesně taková jako ta jedna venku, jenom trochu ojetá. A ona. . . Ve skutečnosti jsem věřil, že by ta Fordka mohla jet třicet mil za hodinu, ale bylo to patnáct mil *touto* cestou a patnáct mil *touto* cestou zpět, spočítejte to a dohromady máte třicet mil. A tak ona. . . Premýšlel jsem: „Tu noc bych mohl jít ven a po. . .“ Zůstal jsem na večerní bohoslužbu.

A, ó, On řekl: „Všichni, kdo káží, bez rozdílu vyznání, přijďte na pódium.“ Bylo nás tam asi dvě stě, já jsem šel také. A pak řekl: „Není čas, abyste všichni kázali.“ Řekl: „Jenom projděte a řekněte kdo jste a odkud jste.“

Když na mne přišla řada, řekl jsem: „William Branham, baptista. Jeffersonville, Indiana.” A šel jsem dál.

Slyšel jsem, jak si ostatní říkají: „Letniční, letniční, letniční, P.A. z W., P.A.J.C., P.A.W., P. . .”

Prošel jsem a myslel jsem si: „No, myslím, že jsem ošklivé kačátko.” Posadil jsem se a čekal.

A, toho dne tam byli skvělí mladí kazatelé a mocně kázali. A pak řekli: „Ten, kdo dnes přinese poselství je. . .” Myslím, že mu říkali: „Starší.” A jejich duchovní byli místo „reverend” nazýváni „starší”. A přivedli starého muže, ten měl jeden z těch staromódních kazatelských kabátů. Pochybuji, jestli jste někdy něco takového viděli. Dlouhý šos vzadu, sametový límec a měl jenom malý bílý lem z vlasů okolo hlavy. Chudák stará, přišel asi *takto*, však víte. Stál tam a točil se. A kde všichni ti kazatelé kázali o Ježíši a velkém. . . jak velký On byl atd., ten starý muž si vybral text z Joba. „Kdes byl, když jsem zakládal zemi? Když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní, a plésali všickni synové Boží?”

A ten starý chudák, myslel jsem si: „Proč nevyberou někoho mladšího, aby kázal?” Skvělé. . . to místo bylo přecpáno. A říkal jsem si: „Proč to neudělají?”

Tak a ten starý muž, místo, aby kázal o tom, co se dělo dole na zemi, začal kázat, co se dalo v nebi. No, vzal Jej nahoru k začátku času a přinesl Jej zpět při Druhém příchodu dolů po duze. Já, nikdy v životě jsem neslyšel takové kázání! V tom čase jej Duch zasáhl, vyskočil asi *takhle* vysoko a cvakl paty k sobě, stlačil ramena dozadu a s tůkotem odcházel z pódia, řekl: „Není zde dost místa pro mé kázání.” A měl tam více místa, než mám teď tady.

Říkal jsem si: „Pokud To přimělo starého muže takto jednat, co To udělá se mnou, pokud mě To zasáhne?” Přemýšlel jsem: „Snad Toho trochu potřebuji.” Nuže, když přicházel, bylo mi líto toho starého muže. Ale když odešel, litoval jsem sebe. Díval jsem se na něj, jak odcházel.

Šel jsem tu noc ven a říkal si: „Příští ráno nenechám nikoho vědět, kdo jsem.” Šel jsem a pomačkal jsem si své kalhoty. Vzal jsem. . . šel jsem do kukuřičného pole spát, poté jsem šel dolů a koupil si nějaké staré rohlíky. Vy. . . Koupil jsem jich spoustu, jenom za niklák. Dole byl hydrant s vodou. Nabral jsem vodu. Věděl jsem, že to bude chvíli trvat, tak jsem si vzal trochu vody a napil se a šel jsem a snědl rohlíky. Vrátil jsem se zpět a znovu se napil. Šel jsem ven do kukuřičného pole, vzal dvě sedadla a položil své kalhoty z lehké tkaniny mezi ně, a vyžehlil je na sedadle.

A, tu noc, modlil jsem se skoro celou noc. Zeptal jsem se: „Pane, do čeho jsem se to dostal? Nikdy v životě jsem neviděl tak zbožné lidi.” A řekl jsem: „Pomoz mi poznat, co to má znamenat.”

A příštího rána jsem se dostal dolů. Byli jsme pozváni na snídani. Nešel jsem a nejedl s nimi, protože jsem neměl nic, čím bych přispěl. Prostě jsem odešel. A to příští ráno, jsem vešel (snědl jsem některé své rohlíky) a posadil se. Oni měli mikrofon. Nikdy před tím jsem mikrofon neviděl, bál jsem se té věci. Tak oni . . . Mělo to malý provázek trčící vzhůru a visící dolů. Takový mikrofon na pověšení. A řekl: „Minulý večer byl zde na tomto pódiu mladý kazatel, baptista.”

Řekl jsem si: „Hm, to bych se musel nejdřív upravit.”

On zase řekl: „Byl nejmladším kazatelem na pódiu. Jmenoval se Branham. Ví o něm někdo něco? Řekněte mu, ať přijde, chceme, aby přinesl ranní poselství.”

No teda! Víte, měl jsem na sobě malé tričko a ty kalhoty z té lehké látky. A my baptisté věříme, že na sobě musíte mít oblek, když jste na kazatelně, víte. Tak . . . A já—já jsem seděl bez pohnutí. Během té doby . . . Oni to pořádali na Severu, jelikož (jejich mezinárodní konvence), na Jihu by nesměli přijít barevní lidé. A tady měli barevné a já jsem byl Jižan, který má naškrobený límec, myslící si, že jsem něco lepšího. A tehdy ráno se stalo, že jsem seděl přímo vedle barevného muže. Tak jsem seděl a díval se na něj. Myslel jsem si: „Dobře, je to bratr.”

On znovu opakoval: „Víte někdo něco o Williamu Branhamovi?” Přikrčil jsem se na sedadle, asi *takto*. Opakoval to ještě podruhé, řekl: „A někdo venku” (přitáhl si ten malý mikrofon) „ví něco o Williamu Branhamovi? Řekněte mu, že chceme, aby přišel na pódium s ranním poselstvím. Je to baptistický kazatel z Jižní Indiany.”

Seděl jsem opravdu tiše, hlavu dolů, víte. Nikdo mě stejně neznal. Ten barevný chlapec se na mě podíval a řekl: „Víte, kde je?”

Premýšlel jsem. Buď budu muset lhát nebo něco udělat. Tak jsem řekl: „Potichu.”

On řekl: „Ano, pane.”

Řekl jsem mu: „Chci ti něco říct.” Povídám: „Já—já jsem on.”

On řekl: „Dobrá, běžte tam tedy.”

A já jsem odpověděl: „Ne, nemohu. Vidíš,” říkám „mám na sobě malé staré kalhoty a malé tričko.” Povídám: „Nemohl bych tam jít.”

On odpověděl: „Ty lidi nezajímá, co máte na sobě. Běžte tam.”

Já jsem řekl: „Ne, ne.” Říkám: „Zůstaň v klidu, teď nic neříkej.”

Za chvíli zase přišli k mikrofonu a řekli: „Víte někdo něco o Williamu Branhamovi?”

On řekl: „Tady je! Tady je! Tady je!” No teda! Tak jsem se tam dostal oblečený v tom malém tričku, víte. A tam já. . .

Řekl: „Pojďte nahoru, pane Branhame, chceme, abyste nám přinesl poselství.” No, před všemi těmi kazateli, hm, před všemi těmi lidmi! A tak jsem klopýtal nahoru, víte. Můj obličej byl rudý a uši mi hořely. A klopýtal jsem, v lehkých kalhotách a v tričku, kazatel, baptistický kazatel jde k mikrofonu, který předtím nikdy neviděl, víte.

A stál jsem tam a řekl jsem: „Dobře, já—já—já nevím tady o tom.” Tápal jsem, byl jsem skutečně nervózní, víte. A—a otevřel jsem Lukáše 16 a myslel jsem si: „Dobrá, nyní. . .” A já—já jsem se dostal k předmětu: „*A pozvedl oči své v pekle a plakal.*” A dostal jsem. . . Tak já—já jsem začal kázat, víte, jak jsem se dostal ke kázání, cítil jsem se trochu lépe. Řekl jsem: „Bohatý muž byl v pekle a plakal.” Tato tři malá slova, jako při spoustě mých kázání: „Věřte tomu,” a „Mluvte ke Skále,” slyšeli jste mě takhle kázat. A tak jsem kázal: „A pak plakal.” A řekl jsem: „Nejsou zde žádné děti, určitě ne v pekle. Pak plakal.” Řekl jsem: „Nejsou tam žádné kytky. Pak plakal. Není tam žádný Bůh. Pak plakal. Není tam Kristus. Pak plakal.” Pak jsem plakal já. Něco mě chytlo. Ale! No teda! Potom nevím, co se stalo. Když jsem se trochu probral, stál jsem venku. Lidé pištěli a křičeli a plakali a já, byla to vznešená chvíle.

Když jsem vyšel ven, přišel ke mně muž ve velkém texaském klobouku, ve vysokých botách, a řekl: „Jsem starší *Ten-a-ten*.” Kazatel, kovbojské boty, kovbojské oblečení.

Myslel jsem: „Moje lehké kalhoty nejsou zas tak špatné.”

Řekl: „Chci, abyste přijel do Texasu a měl probuzenecká shromáždění.”

„Hm, zapíše si to, pane.” A zapsal jsem si to asi takto.

Pak přišel muž v takových těch malých, jakoby golfových, kalhotách, které se používají při golfu, víte, a měl malou blůzu. Řekl: „Jsem starší *Ten-a-ten* z Miami. Líbil jste se mi.”

Premýšlel jsem: „Možná, že oblečení tolik neznamená.” Díval jsem se na to a přemýšlel: „V pořádku.”

Tak jsem shrábl ty věci a jel jsem domů. Žena mě uvítala a řekla: „Jak to, že vypadáš tak šťastně, Billy?”

Řekl jsem: „Potkal jsem výkvět. Je to to nejlepší, cos kdy viděla. Ti lidé se nestydí za své náboženství.” A vyprávěl jsem jí o tom. A povídám: „A podívej se, miláčku, spousta pozvánek. Ti lidé!”

Ona řekla: „Takže nejsou svatí povaleči, že ne?”

Řekl jsem: „Nevím, jaký druh povalečů jsou, ale mají něco, co jsem potřeboval.” Vidíte? Řekl jsem: „Je to—je na tom jedna věc, jsem si jist.” Řekl jsem: „Viděl jsem starého muže, měl

devadesát let a znovu omládl." Povídám: „Nikdy v životě jsem neslyšel takové kázání. Jó, nikdy jsem neviděl takové baptistické kázání." Povídám: „Káží, dokud jim stačí dech, pak padnou na zem na kolena, opět vstanou a popadnou dech. Můžeš je slyšet dva bloky daleko, jak stále káží." A pak jsem řekl: „Já—já jsem nikdy nic takového neslyšel." A pak jsem řekl: „Mluví neznámým jazykem a někdo jiný může říct, o čem mluví. Nikdy jsem nic podobného neslyšel!" Rekl jsem: „Půjdeš se mnou?"

Odpověděla: „Miláčku, když jsem si tě vzala, zůstanu s tebou, dokud nás smrt nerozdělí." Pak řekla: „Půjdu." Poznamenala: „Nyní to povíme rodičům."

A já jsem řekl: „Dobře, ty to řekneš své matce a já mé matce." Tak jsme . . . Tak jsem šel a řekl to matce.

Matka řekla: „Dobře, jistě Billy. Cokoli ti Bůh radí, abys udělal, běž a udělej to."

A pak mě paní Brumbachová požádala, abych přišel. Šel jsem. Zeptala se: „Co to je, o čem mluvíš?"

A já jsem odpověděl: „Ó, paní Brumbachová," řekl jsem, „ale nikdy jste neviděla takové lidi."

Ona řekla: „Uklidni se! Uklidni se!"

Řekl jsem: „Ano, madam." Řekl jsem: „Promiňte."

A ona řekla: „Víš, že je to banda svatých povalečů?"

Řekl jsem: „Ne, madam. Nevěděl jsem to." Řekl jsem: „Oni—oni jsou opravdu příjemní lidé."

Ona řekla: „To je ale nápad! Myslíš, že můžeš vláčet mou dceru do takového nesmyslu!" Řekla: „To je směšné! Není to nic než šmejd, který ostatní církve vyhodily." Řekla: „Opravdu! Mou dceru k tomu nepřiměješ."

A já jsem řekl: „Ale, víte, paní Brumbachová, v mém srdci cítím, že Bůh chce, abych šel s těmi lidmi."

Ona řekla: „Běž zpět do svého kostela, dokud ti nebudou schopni nabídnout faru a jedne jako muž, který má rozum." Řekla: „Mou dceru tam nevezmeš."

Řekl jsem: „Ano, madam." Otočil jsem se a odešel.

A Hope začala plakat. Vyšla ven a řekla: „Billy, nehleď na to, co matka říká, zůstanu s tebou." Požehnané její srdce!

A já jsem řekl: „To je v pořádku, miláčku."

A pustil jsem to z hlavy. Nenechala by svou dceru jít s takovými lidmi, protože „to není nic jiného než šmejd." A tak jsem to svým způsobem pustil z hlavy. To byla nejhorší chyba, kterou jsem kdy ve svém životě udělal, jedna z nejhorších.

O něco později, o několik let později, přišly děti. A jednoho dne jsme byli . . . Byla tu povodeň, v roce 1937. Sem tedy přišla

povodeň. A naše. . . V té době jsem byl na hlídce a dělal jsem, co jsem mohl, abych zachránil lidi ze záplavy, domy se bořily. A moje žena onemocněla, velmi těžce, na zápal plic. A oni ji vzali. . . Normální nemocnice byla plná, takže jsme ji tam nemohli dát, tak jsme ji zavezli do—do státní, kde ještě měli místo. Pak mě povolali zpět. Já jsem vždycky žil na řece, něco jako převozník, takže jsem se snažil zachraňovat lidi z vody. A pak já. . . jeden. . .

Zavolali mě a řekli: „Na ulici Chestnut je dům, již se pomalu boří. Je tam matka a několik dětí,” řekli, „myslíš si, že tvoje loď, motorová loď se tam pro ně dostane.” Řekl jsem: „No, udělám, co mohu.”

A já, bojoval jsem s vlnami. Hráz se protrhla, a, no teda, ta. . . málem odplavila město pryč. A musel jsem jet na plný plyn, abych se konečně dostal přes ulice a různá místa. Dostal jsem se blízko, až ke starému přístavišti, skrz které tekla voda. A slyšel jsem někoho křičet a viděl jsem matku, stojící venku na verandě, kterou už zasahovaly velké vysoké vlny. Dobře, jel jsem nahoru *touto* cestou až kam jsem mohl a pak po proudu jsem se vrátil zpátky a dostal jsem se na tu stranu. Zastavil jsem loď právě včas, abych ji přivázal u sloupu, u pilíře dveří nebo verandy. Vběhl jsem dovnitř a chytil matku a dvě nebo tři děti a dal je do člunu. A odvázel jsem loď a dal jsem se. . . zpátky. Jel jsem spodní cestou až ke břehu, asi míli a půl přes město, až jsem ji dostal na břeh. A když jsme se tam dostali, omdlela. A začala. . . křičela: “Mé dítě! Mé dítě!”

Dobře, myslel jsem si, že snad v domě zapomněla dítě. No teda! Vracel jsem se zpět, zatímco se oni už postarali o ni. A pak jsem zjistil, že to bylo. . . nebo chtěla vědět, kde bylo její dítě. Byl to malý, asi tříletý, hoch a já jsem se domníval, že má na mysli kojence nebo něco.

A tak jsem se vydal a dostal zpátky na to místo. Když jsem se dostal dovnitř z lodi, nemohl jsem žádné dítě najít, veranda byla pryč a dům se potápěl. A já jsem rychle běžel, chopil prkno, které unášelo mou loďku, skočil do lodi, potáhl a uvolnil ji.

A pak mě to odneslo do proudu hlavního toku. Už bylo asi půl dvanácté v noci a padal déšť se sněhem. A chytil jsem startovací šňůru a pokusil jsem se nastartovat, ale nešlo to a znovu jsem to zkoušel a nemohl jsem nastartovat a zkoušel jsem to znovu. Dostával jsem se dál do proudu a vodopády byly přímo přede mnou. Zkoušel jsem to opravdu usilovně a mínil jsem: „No teda, tady—tady je můj konec! Určitě!” A znova jsem to usilovně zkoušel. A řekl jsem: „Pane, prosím, nenech mě zemřít touto smrtí,” a tahal jsem a tahal.

A pak se mi to vrátilo: „Co ten šmejď, za kterým bys nešel?” Vidíte? Hm.

Položil jsem ruce na loď a řekl: „Bože, buď ke mně milosrdný. Nedovol, abych takto opustil mou manželku a dítě a nechal je tady nemocné! Prosim!” A pořád jsem takto tahal a nemohl nastartovat. A již jsem slyšel řev tam dole, protože já . . . jen pár minut a bude konec. A já jsem řekl: „Pane, pokud mi Ty odpustíš, slibuji Ti, že udělám cokoli.” Klekl jsem si v lodi, kroupy mě tloukly do obličeje, a řekl jsem: „Udělám vše, co budeš chtít, abych udělal.” A zatahl jsem znovu a nastartoval. Pustil jsem to na plný plyn a konečně jsem se dostal na břeh.

A šel jsem zpět, abych našel auto, hlídkové auto. A myslel jsem na . . . Byli tam někteří a povídali: „Říká se, že státní nemocnici právě vzala voda.” Moje žena a dítě, obě děti tam byly.

A vydal jsem se ke státní nemocnici, jak nejrychleji jsem mohl a vše bylo asi patnáct stop pod vodou. Byl tam major a já jsem řekl: „Majore, co se stalo s nemocnicí?”

Odpověděl: „Netrapte se. Měl jste tam někoho?”

A já jsem řekl: „Ano, nemocnou ženu a dvě děti.”

On řekl: „Všichni se dostali ven.” Řekl: „Jsou v nákladáku a jedou směrem na Charlestown.”

Běžel jsem, vzal jsem loď . . . nebo vzal jsem auto a zavěsil za ně loď a spěchal tam . . . A potoky se rozlily asi na dvě a půl nebo tři míle široko. A celou noc jsem zkoušel . . . Někteří říkali: „To auto, ten nákladák, byl odpraven z tratě na . . .

Pak jsem se ocitl na malém ostrůvku a seděl jsem tam tři dny. Měl jsem spoustu času na přemýšlení, jestli To byl šmejd nebo ne. Byl jsem zmítán: „Kde je moje manželka?”

Když jsem ji konečně o několik dní později našel, když jsem se dostal přes vodu, byla v Columbusu, Indiana, v baptistické posluchárně, kde udělali něco jako nemocnici, pokoje pro nemocné s malými polními lůžky. Běžel jsem k ní, jak nejrychleji jsem mohl, zkoušel jsem ji najít a křičel jsem: „Hope! Hope! Hope!” A pak jsem ji uviděl, ležela na lůžku s počátečními příznaky TBC.

Zvedla svou malou tenkou ruku a řekla: „Billy.”

Běžel jsem k ní a řekl: „Hope, miláčku.”

Řekla: „Vypadám hrozně, že ano?”

Řekl jsem: „Ne, miláčku, vypadáš dobře.”

Během šesti měsíců jsme dělali všechno, co jsme mohli, zkoušeli jsme zachránit jí život, ale ona chřadla a chřadla.

Jednoho dne jsem byl na hlídce a měl jsem puštěné rádio a myslel jsem, že slyším, jak mě volají rádiem, řekli: „Pro Williamu Branhamu, má se dostavit ihned do nemocnice, jeho manželka umírá.” Spěchal jsem do nemocnice, jak nejrychleji

jsem mohl, se zapnutým červeným světlem a sirénou. Když jsem se dostal k nemocnici, zastavil jsem a vběhl dovnitř. Jak jsem procházel nemocnicí, uviděl jsem svého přítele, se kterým jsme rybařili, běhali jsme spolu jako kluci, byl to Sam Adair.

Doktor Sam Adair, byl to on, jenž měl nedávno vidění, kde mu bylo řečeno o klinice. A on řekl, jestli někdo o vidění pochybuje, ať mu zavolá na účet volaného, pokud chtějí vědět, zda je to pravda nebo ne.

A teď vyšel takto, klobouk měl v ruce. Díval se na mě a prostě začal plakat. Utíkal jsem k němu a vrhl se mu kolem krku. Také mě objal, řekl: „Billy, odchází.” Řekl: „Je mi to líto. Dělal jsem, co jsem mohl, měl jsem zde specialisty a všechno.”

Řekl jsem: „Same, určitě neodchází!”

Řekl: „Ano, odchází.”

A pak řekl: „Nechod’ dovnitř, Bille.”

A já jsem řekl: „Musím tam jít, Same.”

A on řekl: „Nedělej to. Ne, prosím tě, nedělej to.”

Řekl jsem: „Nech mě tam jít.”

Řekl: „Půjdu s tebou.”

Řekl jsem: „Ne, ty zůstaneš tady. Chci s ní být v posledních minutách.”

Řekl: „Ona je v bezvědomí.”

Vešel jsem do pokoje. Seděla tam sestra a plakala, protože ona a Hope byly spolužačky. Podíval jsem se a ona začala plakat, zvedla ruku a odešla.

A já jsem se podíval a zatřásl s ní. Tak tam byla, zhubla asi ze sto dvaceti liber na šedesát. A já—já jsem s ní trásl. A i kdybych byl sto let starý, nikdy nezapomenu, co se stalo. Otočila se a její velké krásné oči se na mě podívaly. Usmála se. Řekla: „Proč jsi mě zavola zpět, Billy?”

Řekl jsem: „Miláčku, právě jsem dostal výplatu.”

Musel jsem pracovat. Měli jsme velký dluh a stovky dolarů na účtu od doktora a nic, čím bychom zaplatili. Prostě jsem musel pracovat. Viděl jsem ji dvakrát nebo třikrát denně a každou noc, když byla v takovém stavu.

Řekl jsem: „Co tím myslíš: ‚Zavolat’ tě ‚zpátky’?”

Ona řekla: „Bille, ty jsi o Tom kázal, mluvil jsi o Tom, ale neměl jsi tušení, co To je.”

Zeptal jsem se: „O čem to mluvíš?”

Ona řekla: „O nebi.” Pak řekla: „Podívej,” řekla, „byla jsem doprovázena Domů nějakými lidmi, muži nebo ženami nebo něčím, co bylo oblečeno v bílém.” Pak pokračovala: „Cítila jsem klid a mír.” Řekla: „Velcí krásní ptáci létali ze

stromu na strom." Řekla: „Nemysli si, že jsem bez sebe." Pak řekla: „Billy, chci ti říct o naší chybě." Řekla: „Posaď se." Nesedl jsem si, klekl jsem a chytil ji za ruku. Ona řekla: „Víš, v čem je naše chyba?"

A já jsem řekl: „Ano, miláčku, vím."

Ona řekla: „Neměli jsme nikdy poslechnout matku. Ti lidé měli pravdu."

Řekl jsem: „Já vím."

Ona řekla: „Slib mi, že půjdeš za těmi lidmi," řekla, „protože mají pravdu." A pak řekla: „Vychovej mé děti takovým způsobem." A já... Ona řekla: „Chci ti něco říct." Pak řekla: „Umírám, ale" řekla „je to... nemám—nemám strach z odchodu." Řekla: „Je to—je to nádherné." Ona řekla: „Trápí mne jenom jedna věc, opustit tě, Bille. A vím, že máš tyto dvě malé děti, které máš vychovat." Pak řekla: „Slib mi, že—že nezůstaneš sám a nenecháš mé děti žebrat." To bylo velmi rozumné od jedenadvacetileté matky.

Řekl jsem: „To ti nemohu slíbit, Hope."

Ona řekla: „Prosím tě, slib mi to." Pak řekla: „Jednu věc ti chci říct." Řekla: „Pamatuješ se na tu pušku?" Jsem pošetilý pokud se jedná o zbraň. A ona řekla: „Chtěl sis tehdy koupit tu pušku, ale neměls dost peněz na zaplacení splátky."

Řekl jsem: „Ano."

Pokračovala: „Šetřila jsem své peníze, své drobné, abych ti mohla zaplatit tu pušku." Řekla: „Teď, když to skončí, běž domů a podívej se pod rozkladací křeslo... nebo do skládací postele, pod kus toho papíru na vrchu a tam najdeš ty peníze." Řekla: „Slib mi, že si koupíš tu pušku."

Nevíte, jak mi bylo, když jsem uviděl ten dolar a sedmdesát pět centů (v niklácích). Koupil jsem si pušku.

A ona řekla: „Pamatuješ se, jak jsi mi šel koupit do města punčochy, když jsme jeli do Ford Wayne?"

Řekl jsem: „Ano."

Přišel jsem z ryb a ona řekla... Museli jsme jet do Fort Wayne, tehdy večer jsem tam musel kázat. A ona řekla: „Víš, říkala jsem ti: „Jsou dva druhy." Jednomu se říká „chiffon". A jaký je ten druhý? Rayon. Je to správné? Rayon a chiffon. No, chiffon byl vždy nejlepší. Je to pravda? A ona řekla: „Tak mi kup chiffonové, tvarované." Víte, to je ta věc, ta malá věc tam vzadu na těch punčochách, nahoře? Já jsem o ženském oblečení nic nevěděl, tak jsem...

Šel jsem dolů ulicí a říkal si: „Chiffon, chiffon, chiffon, chiffon," abych si to zapamatoval, říkám si „chiffon, chiffon, chiffon."

Někdo řekl: „Nazdar, Billy!"

Řekl jsem: „Ó, nazdar, nazdar.“ „Chiffon, chiffon, chiffon, chiffon, chiffon.“

Na rohu jsem potkal pana Spona. Ten řekl: „Hej, Billy, víš, že na posledním molu bere okoun?“

Řekl jsem: „Opravdu, je to pravda?“

„Ano.“

Ted', když jsem ho opustil, přemýšlel jsem: „Jak se jmenovala ta věc?“ Zapomněl jsem to.

Tak, Thelma Ford, dívka, kterou jsem znal, pracovala v deseticentovém obchodě. Já jsem věděl, že tam prodávají dámské punčochy, tak jsem tam šel. Povídám: „Nazdar, Thelmo!“

A ona řekla: „Ahoj, Billy. Jak se máš? Jak se má Hope?“

A já jsem řekl: „Dobře.“ Řekl jsem: „Thelmo, chci jedny ponožky pro Hope.“

Ona řekla: „Hope ale nechodí v ponožkách.“

Řekl jsem: „Ano, madam, určitě chce.“

Řekla: „Máš na mysli punčochy.“

„No jistě,“ řekl jsem, „to je ono.“ Myslel jsem si: „Hm, projevil jsem svou neznalost.“

A ona řekla: „Jaký druh chce?“

Myslel jsem: „Hm!“ Řekl jsem: „Jaký druh máte?“

Řekla: „No, máme rayon.“

Neviděl jsem v tom žádný rozdíl. Rayon, chiffon, všechno to znělo podobně. Řekl jsem: „To je to, co chci.“ Ona řekla. . . Řekl jsem: „Zabal mi jedny, tvarované.“ A ona. . . Řekl jsem to špatně. Co to bylo? Tvarované. „Tvarované.“ A tak jsem řekl: „Zabal mi jedny.“

A když mi je podávala, stály jenom třicet centů, dvacet nebo třicet centů, asi polovinu ceny. Tak jsem řekl: „Dej mi dvoje.“ Vidíte?

Když jsem přišel domů, řekl jsem: „Víš co, miláčku, vy ženy musíte projít město křížem krážem, abyste výhodně nakoupily.“ Víte, jak se vám chce chvástat. A řekl jsem: „Tak se podívej sem, koupil jsem dvoje punčochy za stejnou cenu, za jakou ty kupuješ jedny. Vidíš?“ Řekl jsem: „No, to jsou mé osobní schopnosti.“ Vidíte, řekl jsem: „Víš, Thelma mi prodala tyhle.“ Řekl jsem: „Možná, že mi to dala za poloviční cenu.“

Ona se zeptala: „A donesl jsi chiffonové?“

Řekl jsem: „Ano, madam.“ Všechno mi to znělo stejně, neviděl jsem v tom žádný rozdíl.

A ona mi povídá, řekla: „Billy.” Bylo mi divné, když přijela do Ford Wayne, kupovala si nové punčochy. Řekla: „Tyto dám tvé matce,” řekla, „je to pro starší ženy.” Řekla: „Je mi líto, že jsem to udělala.”

Řekl jsem: „To je v pořádku, miláčku.”

A ona řekla: „Nyní, nežij—nežij sám.” A pak řekla... Nevěděla k čemu se v několika příštích hodinách schyluje. A držel jsem její milé ruce, dokud si ji andělé Boží neodnesli.

Šel jsem domů. Nevěděl jsem, co mám dělat. Lehl jsem si tu noc a slyšel... Myslel jsem si, že je to malá myš ve starém krbu, kde jsme měli nějaké papíry. Zavřel jsem nohou dvířka a tam viselo její kimono (a ona, ležící dole v márnici). A za chvíli mne někdo zavolal, řekl: „Billy!” Byl to bratr Frank Broy. Řekl: „Tvoje dítě umírá.”

Řekl jsem: „Moje dítě?”

Odpověděl: „Ano, Sharon Rose.” Řekl: „Doktoři jsou teď u ní, říkají, že: „Má tuberkulózní meningitidu, vstřebala to s mlékem své matky!” Řekl: „Umírá.”

Skočil jsem do auta a jel tam. A byla tam, malý sladký drobeček. A spěchali s ní do nemocnice.

Vyšel jsem ven, abych ho viděl. Sam přišel a řekl: „Billy, nechod’ do toho pokoje, musíš myslet na Billyho Paula.” Řekl: „Ona umírá.”

Řekl jsem: „Doktore, já—já musím vidět své dítě.”

On řekl: „Ne, nemůžeš tam jít.” Řekl: „Dostala zápal mozkových blan, Billy, mohl bys to přenést na Billyho Paula.”

A tak jsem čekal, až vyšel ven. Nemohl jsem to snést, že umírá a její matka leží tam dole v pohřební službě. Říkám vám, cesty přestupníků jsou těžké. A já—já jsem šel, proklouzl dveřmi, a když Sam a sestra odešli, šel jsem dolů do sklepa. Je to malá nemocnice. Byla na izolaci a mouchy jí seděly na malých očkách. Byla tam malá... jak tomu říkáme „tyčinka na komáry” nebo malá síťka přes její oči. A ona... byla v křeči, její malé tlusté nožičky se pohybovaly nahoru a dolů a její ručičky byly také v křeči. Díval jsem se na ni, již byla dost velká, aby se dalo říct, že je roztomilá, bylo jí asi osm měsíců.

A její matka ji vždycky dávala ven na zahradu do její malé třínožky, víte, když jsem přicházel. A troubil jsem na roh a ona dělala: „hú—hú,” a natahovala po mně ruce, víte.

A tady ležel můj miláček a umíral. Pohlédl jsem na ni dolů a řekl: „Sharry, poznáváš tatínka? Poznáváš tatínka, Sharry?” A když se podívala... Hrozně trpěla, až jedno její modré očko zašilhalo. Jako by mi to vyrvало srdce z těla.

Poklekl jsem a řekl: „Pane, co jsem udělal? Nekázal jsem Evangelium na rozích ulic a neudělal všechno, o čem jsem

věděl, že mám udělat? Nepozdvihuj tuto věc proti mně. Nikdy jsem ty lidi nenazýval „šmejdem“. To ona je nazývala „šmejdem“. Řekl jsem: „Je mi líto, že se to stalo. Odpusť mi. Neber—neber si mé dítě.“ A zatímco jsem se modlil, vypadalo to jakoby černý... jakoby prostěradlo nebo látka se snesla dolů. Věděl jsem, že mě On odmítl.

To byl nejtěžší a nejzrádnější čas mého života. Když jsem vstal a pohlédl na ni a myslel jsem... satan přispěchal s myšlenkou: „No, myslel jsi, že když budeš usilovně kázat, žít tak, jak jsi žil, teď, když to postihlo tvé vlastní dítě, On tě odmítl?”

A já jsem řekl: „To je pravda. Pokud On nemůže zachránit mé dítě, pak já nemohu...“ Zastavil jsem se. Já—já jsem prostě nevěděl, co dělat. A pak řekl toto, řekl jsem: „Pane, Tys mi ji dal a Ty mi ji bereš pryč, požehnáno buď Jméno Páně! I když si vezmeš mne, stále Tě budu milovat.”

A položil jsem na ni svou ruku a řekl jsem: „Žehnám ti, miláčku. Tatínek tě chtěl vychovat, z celého srdce jsem tě chtěl vychovat, vychovat tě, abys milovala Pána. Ale andělé pro tebe přicházejí, miláčku. Tatínek vezme tvé malé tělíčko a položí je do náruče maminky. Pochovám tě s ní. A jednoho dne se potkáme, jen tam nahoře čekej s maminkou.”

Když její matka umírala, řekla, poslední slova, která řekla, byla: „Bille, setrvej na bojišti.”

Řekl jsem: „Já...“ Ona řekla... Já jsem řekl: „Jestliže setrvám na bojišti, když On přijde, vezmu děti a potkáme se. Pokud ne, budu pohřben vedle tebe. A ty buď na pravé straně od velké brány a když uvidíš všechny přicházet, stůj tam a křič: ‚Bille! Bille! Bille!‘, jak nejvíc můžeš. Tam se setkáme.” Políbil jsem ji na rozloučenou. Dnes jsem na bitevním poli. Stalo se to skoro před dvaceti lety. Smluvil jsem si schůzku se svou manželkou, jednou se s ní setkám.

A pak jsem vzal to malé dítě, když zemřela, položil jsem ji do matčiny náruče a vzali jsme je na hřbitov. Stál jsem tam blízko bratra Smitha, metodistického kazatele, který kázal na pohřbu: „Popel do popele, prach do prachu.” (A já jsem si myslel: „Srdce k srdci.”) Tak odešla.

Zanedlouho po tom jsem jednoho rána vzal malého Billyho. Byl to pořád ještě malý chlapík. Byl... .

Proto jsme k sobě tak přilnuli, musel jsem pro něj být tatínkem i maminkou (obojím). Brával jsem jeho malou láhev. V noci jsme si tehdy nemohli dovolit rozdělat oheň, abychom mohli ohřát mléko, tak jsem si ji takto položil na záda a udržoval ji teplou pomocí svého těla.

Přilnuli jsme k sobě jako kamarádi a jednoho dne, až odejdu z bojiště, chci mu dát Slovo a říct: „Pokračuj, Billy.

Zůstaň s Ním.” Někteří lidé se diví, proč ho mám pořád s sebou. Nemohu se ho vzdát. Je již dokonce ženatý, ale stále si pamatuji, jak mi ona povídala: „Zůstaň s ním.” A tak jsme k sobě přilnuli jako kamarádi.

Pamatuji se, jak jsem cestoval po městě, láhev pod paží, kdyby začal plakat. Jednou večer se—se procházel vzadu za domem, když najednou... (Když ho měla porodit, dusila se a já... vždyť byla jenom děvčátko, víte.) A já jsem chodil tam a zpět od starého dubu vzadu za domem. A on plakal pro svou maminku a já jsem pro něj žádnou maminku neměl. Tak jsem ho vzal a řekl: „No, miláčku.” Řekl jsem...

On řekl: „Tatínku, kde je maminka? Dals ji do země?”

Řekl jsem: „Ne, miláčku, daří se jí dobře, je nahoře v nebi.”

A on řekl něco, co mě málem zabilo. Plakal, bylo pozdě večer, tak jsem si ho *takto* naložil na záda, na rameno a *takhle* ho poplácával. A on řekl: „Tatínku, přiveď mi maminku.”

Odpověděl jsem: „Miláčku, nemohu přivést maminku. Ježíš...”

Řekl: „Dobře, řekni Ježíšovi, ať mi pošle maminku. Chci ji.”

Řekl jsem: „No miláčku, já... já i ty se s ní jednou setkáme.”

A on mě zastavil, řekl: „Tatínku!”

Já jsem řekl: „Ano?”

On řekl: „Viděl jsem maminku tam nahoře na tomhle oblaku.”

Tak to mě málem zabilo! Myslel jsem: „Ale! ,Viděl jsem maminku nahoře na tomhle oblaku.” Skoro jsem omdlel. Přivinul jsem toho malého chlapíka na svou hrud' pravděpodobně *tak* a sklonil svou hlavu a šel dál.

Dny ubíhaly. Nemohl jsem na to zapomenout. Zkoušel jsem pracovat. Nemohl jsem jít zpátky domů, již to víc nebyl můj domov. A chtěl jsem zůstat. Neměli jsme nic, jen starý rozbitý nábytek, ale bylo to něco, co jsme oba měli rádi. Byl to domov.

Pamatuji se, jak jsem jednoho dne zkoušel pracovat u veřejné služby. Šel jsem opravit staré sekundární vedení, protože viselo dolů, bylo opravdu časně ráno. A vyšplhal jsem na ten kříž. (A nemohl jsem se vzdát toho dítěte. Smířil jsem se s odchodem své ženy, nikoli toho malého krásného stvoření.) A tak jsem byl tam nahoře a zpíval si: „Na vrchu vzdáleném, tam kdys Kříž hrubý stál.” Primární sbíhá do transformátoru a vychází (víte) jako sekundární. A já jsem na tom visel. Podíval jsem se a slunce za mnou vycházelo. A ruce roztažené a znamení toho Kříže na—na svahu kopce. Myslel jsem: „Ano, to mé hříchy Jej dovedly sem.”

Řekl jsem: „Sharon, miláčku, tatínek tě chce moc vidět, miláčku. Jak bych tě chtěl zase pohoupat na svých pažích, ty malé sladké stvoření.” Byl jsem bez sebe. Byly to týdny. Sundal jsem si gumové rukavice. Je tam dva tisíce tři sta voltů, hned vedle mě. Sundal jsem si tedy ty gumové rukavice. Řekl jsem: „Bože, nerad to dělám. Jsem zbabělec.” „Ale, Sharry, tatínek se s tebou a tvou maminkou za několik minut uvidí.” Začal jsem sundávat ty rukavice, abych položil své ruce na těch dva tisíce tři sta. Zničilo by . . . Proč, nezůstala by v tobě ani krev. A tak já—já—já jsem začal stahovat ty rukavice a něco se stalo. Když jsem přišel k sobě, seděl jsem na zemi s rukama *takto* na obličejí a plakal jsem. Byla to Boží milost, jinak bych tady neměl uzdravovací bohoslužbu, jsem si tím jist. On si chránil Svůj dar, nikoliv mne.

Vydal jsem se domů. Skončil jsem, odložil nástroje. Šel jsem zpět a říkal si: „Jdu domů.”

Obešel jsem dům a vybral poštu pro dům. Bylo trochu zima, vešel jsem dovnitř. Měli jsme jeden malý pokoj, spával jsem tam na malém lehátku, přicházely mrazy, a ještě ten starý vaříč. Vzal jsem poštu, prohlédl ji a první věc, co jsem našel byla její malá úspora na vánoce, osmdesát centů, „Miss Sharon Rose Branham.” A bylo to tady znova.

Byl jsem dozorcem zvěře. Sáhl jsem na policičku a vytáhl z koženého pouzdra svou zbraň, pistoli. Řekl jsem: „Pane, já—já takhle nemohu žít, já—já umírám. Jsem—jsem utrápen.” Zatáhl jsem kohoutek dozadu a přiložil ji k hlavě, klečíc tam na lůžku v tmavém pokoji. Řekl jsem: „Otče náš, Kterýž jsi v nebesích, posvět se Jméno Tvé. Přijď Království Tvé. Buď vůle Tvá,” a jak jsem to dořekl, zmáčkl jsem kohoutek, jak nejsilněji jsem mohl a řekl, „jako v nebi tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes.” Ale ona nevystřelila!

Přemýšlel jsem: „Ó Bože, chceš mě roztrhat na kusy? Co jsem udělal? Nenecháš mě ani zemřít.” A zahodil jsem tu zbraň a ona vystřelila. Řekl jsem: „Bože, proč nemohu zemřít a utéct tomu? Nemohu jít dál. Musíš se mnou něco udělat.” Skácel jsem se a začal plakat na své malé staré špinavé pryčně.

A musel jsem usnout. Nevím, jestli jsem spal nebo co se stalo.

Vždycky jsem si přál být na Západě. Vždycky jsem si přál jeden z těch klobouků. Můj otec, když byl mladý, krotil koně a já jsem vždycky chtěl takový klobouk. A bratr Demos Shakarian mi včera jeden koupil, první, který mám (jsem kdy měl), jeden z těch západáckých klobouků.

A představoval jsem si, že jedu prérií a zpívám si píseň: „Mám pokažené kolo u kočáru, na ranči visí tabule: „Na prodej.” A jak jsem tak jel, uviděl jsem starý zakrytý kočár, jako starý prérijní škuner a měl zlomené kolo. Samozřejmě to

znamenalou mou zlomenou rodinu. A jak jsem se dostal blíž, dívám se a tam stála skutečně krásná, mladá dívka, asi dvacetiletá se světlými vlajícími vlasy a modrýma očima, oblečená v bílém. Podíval jsem se na ni, řekl jsem: „Těší mě, jak se máte?” A pokračoval dál.

Ona řekla: „Nazdar, tati.”

A otočil jsem se a řekl: „Tati?” „Proč,” zeptal jsem se, „jak mě slečno můžete . . . jak mohu být váš tatínek, když jste tak stará jako já?”

Ona řekla: „Tati, ty prostě jen nevíš, kde jsi.”

Řekl jsem: „Co tím myslíš?”

Ona řekla: „To je nebe.” Řekla: „Na zemi jsem byla tvoje malá Sharon.”

„Nuže,” řekl jsem, „miláčku, byla jsi jen malým dětátkem.”

Řekla: „Tati, tady malé děti nejsou malými dětmi, jsou nesmrtelné. Zde nikdy nezestárnou ani nerostou.”

A já jsem řekl: „Dobře, Sharon, ty—ty jsi hezká mladá žena.”

Ona řekla: „Maminka na tebe čeká.”

A řekl jsem: „Kde?”

Odpověděla: „Nahore ve tvém novém domově.”

A já jsem řekl: „Novém domově?” Branhamovi jsou vagabundi, ti nemají domovy, oni jen . . . A řekl jsem: „No, nikdy jsem neměl domov, miláčku.”

Ona řekla: „Ale ty máš tam nahore, tati.” Nechci být dětinský, ale je to pro mě tak skutečné. [Bratr Branham pláče—vyd.] Jak jsem o tom začal přemýšlet, vše se mi to vybavilo znovu. Řekla: „Tady máš, tati.” Víím, tam jsem jej dostal, jednoho dne tam půjdu. Ona řekla: „Kde je Billy Paul, můj bratr?”

A já jsem odpověděl: „No, nechal jsem ho před několika minutami u paní Broyové.”

Řekla: „Matka tě chce vidět.”

Otočil jsem se a viděl veliké paláce a Sláva Boží se vznášela kolem nich. A slyšel jsem zpívat andělský chór: „Můj domove, sladký domove.” Rozběhl jsem se po dlouhých schodech, jak nejrychleji jsem mohl. A když jsem se dostal ke dveřím, tak tam stála, na sobě bílý šat, její černé vlasy, dlouhé, splývající na záda. Natáhla své ruce, jak to vždycky dělávala, když jsem přišel domů unavený z práce nebo od někud. Chytil jsem ji za ruce a řekl: „Miláčku, viděl jsem Sharon tam dole.” Pokračoval jsem: „Je z ní pěkné děvče, že ano?”

Ona řekla: „Ano, Bille.” Řekla: „Bille.” Objala mě (a řekla) kolem ramen a poplácávala mě, řekla: „Přestaň se starat o mě a o Sharon.”

Řekl jsem: „Miláčku, nemohu si pomoci.”

Ona řekla: „Sharon a já se teď máme lépe než ty.” A dodala: „Už si o nás nedělej starosti. Slibuješ mi to?”

Řekl jsem: „Hope,” řekl jsem, „moc se mi po tobě a Sharon stýská a Billy o tebe stále pláče.” Řekl jsem: „Nevím, co s ním mám dělat.”

A ona řekla: „To bude v pořádku, Bille.” Řekla: „Jen mi slib, že si už o nás nebudeš dělat starosti.” A pak řekla: „Nesedneš si?” Rozhlédl jsem se a bylo tam velké křeslo.

Pamatuji se, že jsem chtěl koupit křeslo. Nyní, na závěr. Chtěl jsem je jednou koupit. Měli jsme jen staré—staré obyčejné dřevěné židle jakožto součást naší jídelny. Užívali jsme je, byly to naše jediné židle. Mohli jsme si koupit jedno z těch křesel, co jsou vzadu, jako... Zapomněl jsem, jaký druh čalouněného křesla to byl. A to stálo sedmnáct dolarů a mohli jste zaplatit zálohu tři dolary a pak dolar týdně. A my jsme jedno koupili. Když jsem vešel... Pracoval jsem celý den, do půlnoci kázal po ulicích a všude jinde.

A—a jednou jsem se opozdil se splátkou. Nezvládli jsme to a den ze dne se to vzdalovalo a nakonec přišel den, kdy přišli a mé křeslo odnesli. Tu noc, nikdy ji nezapomenu, upekla mi třešňový koláč. Chudáček, ona—ona—ona věděla, že budu zklamaný. A po večeri jsem řekl: „Proč jsi na mne dnes večer tak hodná miláčku?”

A ona řekla: „Poslala jsem chlapce k sousedům, aby ti vykopali nějaké žízaly. Nemyslíš, že bychom mohli jít dolů k řece a na chvíli rybařit?”

A já jsem řekl: „Ano, ale...”

A ona začala plakat. Věděl jsem, že něco není v pořádku. Myslel jsem si to, protože mi již poslali oznámení, že brzy přijdou. My jsme prostě nemohli platit ten dolar týdně. My jsme si to nemohli, prostě nemohli dovolit. Objala mě, šel jsem ke dveřím a mé křeslo bylo pryč.

A tam nahoře mi řekla: „Pamatuješ se na to křeslo, Bille?”

Odpověděl jsem: „Ano, miláčku, pamatuji.”

Řekla: „Přesně na to jsi myslel, že ano?”

„Ano.”

Řekla: „No, tohle neodnesou, tohle je zaplacené.” Pak řekla: „Posaď se na chvíli, chci s tebou mluvit.”

A já jsem řekl: „Miláčku, nerozumím tomu.”

A ona řekla: „Slib mi, Billy, slib mi, že se již více nebudeš trápit. Teď běž zpátky.” A řekla: „Slib mi, že se nebudeš trápit.”

Odpověděl jsem: „Nemohu to udělat, Hope.”

Právě v té chvíli jsem se probral, v pokoji byla tma. Rozhlédl jsem se a cítil jak mne objímá paží. Řekl jsem: „Hope, jsi tady v pokoji?”

Začala mě poplácávat. Řekla: „Musíš mi to slíbit, Bille? Slib mi, že už se nikdy neoženíš. . . nebudeš trápit.”

Řekl jsem: „Slibuji ti to.”

Pak mě ještě dvakrát nebo třikrát poplácala a zmizela. Vyskočil jsem a rozsvítil světlo, díval jsem se všude, ale byla pryč. Ale právě odešla z pokoje. Nezemřela, stále žije. Byla křesťankou.

Billy a já jsme taky někdy chodili k hrobu, natrhali malou kytíčku pro matku a sestru, právě na velikonoce ráno, zastavili jsme se. Ten malý chlapík začal plakat a říkal: „Tatínku, moje maminka je tam dole.”

Řekl jsem: „Ne, miláčku. Ne, ona není tam dole. Sestra taky není tam dole. My máme náhrobek nad hrobem, ale daleko za mořem, tam je otevřený hrob, ze kterého vstal Ježíš. A jednoho dne On přijde, On přivede sestru a maminku s sebou.”

Dnes jsem na bojišti, přátelé. Já—já prostě nemohu víc říct. Já. . . [Bratr Branham pláče—vyd.] Bůh vám žehnej. Skloňme na chvíli naše hlavy.

Ó Pane! Mnohokrát, Pane, jsem si jist, lidé nerozumí, když si myslí, že tyto věci přijdou lehce. Ale přijde velký den, kdy přijde Ježíš a všechny tyto strasti budou smazány. Modlím se, Nebeský Otče, abys nám pomohl, abychom byli připraveni.

A ten slib, když jsem ji toho rána políbil na tváře, že se s ní ten den potkám. Věřím, že bude stát u piliře a křičet moje jméno. Od té doby jsem ten slib dodržoval, Pane, všude na světě, na všech různých místech, snažíce se přinést Evangelium. Jak stárnu a jsem unaven, jsem opotřebovaný. Jednoho dne zavřu tuto Bibli naposledy. A, Bože, ať se věrně držím toho slibu. Buď ke mně milosrdný, Pane. Nenech mě, abych se díval na věci na tomto světě, ale žil pro věci, které jsou shůry. Pomoz mi, abych byl upřímný. Nežádám snadnou cestu posetou květinami, ne, Pane, když můj Kristus zemřel za takového strádání. A všichni ostatní zemřeli taky tak. Nežádám o nic snadného. Jen mi dovol být upřímným, Pane, pravdivým. Ať mě lidé milují, ať je mohu vést k Tobě. A jednoho dne, až bude

všemu konec a až se všichni sejdem pod věčně zelenými stromy, chci ji chytit za ruku a vést ji nahoru a ukázat lidem z chrámu Angelus a všem ostatním. Pak to bude krásný čas.

Modlím se, aby Tvoje milost spočinula na každém z nás zde. Ti, kteří tady jsou, Pane, Tě možná ani neznají. A možná, že mají někoho milého někde za mořem. Jestli nikdy nesplnili své sliby, smějí to udělat nyní, Pane.

Dokud máme naše hlavy skloněné, jsem zvědav kolik z vás, v tomto obrovském hledišti dnes odpoledne řekne "Bratře Branhamo, chci se také setkat s těmi, které miluji. Já—já—já mám někoho, koho miluji, právě někde tam za řekou"? Možná jste jim slíbili, že se s nimi setkáte, možná, když jste říkali matce „sbohem“ toho dne u hrobu, možná, když jste říkali malé sestře „sbohem“ nebo otci nebo někomu z nich u hrobu, slíbili jste, že se s nimi potkáte, ale ještě jste se na to nepřipravili. Nemyslíte, že je na to právě správná doba?

Promiňte mi má selhání. Ale vy nevíte, přátelé. Vy nevíte, co—co je to za oběť! To je sotva drobet životního příběhu.

Kolik z vás by teď rádo vstalo a šlo sem k modlitbě, říci: „Chci se setkat s těmi, které miluji"? Zvedněte se z hlediště a přijďte sem dolů. Uděláte to? Pokud jste ještě takovou přípravu nikdy nedělali. Bůh ti žehnej, pane. Vidím přicházet staršího barevného muže, ostatní přicházejí. Pohněte se, vy tam nahore na balkónech, přijďte sem do uličky. Nebo vstaňte, vy, kteří teď chcete být vzpomenu ti v modlitbě. Tak dobře. Postavte se. To je správné. Vstaňte, kdekoli jste, vy kteří byste řekli: „Já mám otce tam někde, já mám matku nebo milovaného tam někde. Chci je jít navštívit. Chci se s nimi potkat v pokoji." Vstanete, jen vstaňte, kdekoli v hledišti jste. Vstaňte a řekněte: „Chci přijmout."

Bůh ti žehnej, paní. Bůh vám žehnej tam vzadu. Bůh žehnej vám nahore. Pán žehnej tobě, pane. Tak. Nahore na balkónech, Pán vám žehnej. Dokola, všude vstaňte a modlete se, dokud je tady Duch Svatý a působí na našich srdcích, abychom se mohli rozejít.

Víte, co dnes církev potřebuje, je zkroušení. Potřebujeme jít dolů do Hrnčířova domu. Naše strnulá podomácku vyrobená teologie někdy nepracuje příliš dobře. Co potřebujeme je starodávné lámání, pokání v našich srdcích, abychom přišli čistí k Bohu. Jste už všichni, kdo jste připraveni, vstát?

Pak tedy skloňme hlavy a modleme se.

Ó Pane, Který jsi znovu přivedl Ježíše z... z mrtvých, aby nás ospravedlnil skrze víru. Modlím se, Pane, aby ti, kteří nyní stojí, Tě přijali, modlím se za odpuštění pro ně. A, ó Pane, modlím se, aby Tě přijali jako svého Spasitele a Krále a

Milence. A možná, že mají maminku nebo tatínka nebo někoho právě tam za mořem. Jedno je jisté, že dostali Spasitele. Ať jim jsou odpuštěny jejich hříchy a všechny jejich špatnosti zahlazeny, aby jejich duše byly umyty Krví Beránka a od nynějška žili stále v pokoji.

A jednoho slavného dne, když bude všemu konec, abychom se mohli všichni shromáždit u Tvého Domu a být tam jako nerozbitá rodina, potkat naše milované, kteří čekají na druhé straně. Takto Ti je svěřujeme, abys „je Ty zachoval v dokonalém pokoji, ta srdce jsou v Něm zakotvena.“ Dej to, Pane. My Ti je svěřujeme ve Jménu Tvého Syna, Pána Ježíše. Amen.

Bůh vám žehnej. Jsem si jist, že pracovníci vidí, kde stojíte a budou za chvíli u vás.

A nyní ti, kteří chtějí modlitební lístky. Billy, kde jsou Gene a Leo, jsou vzadu? Měli by tady za chvíli rozdávat modlitební lístky. Bratr rozpustí posluchačstvo v modlitbě a budou rozdány modlitební lístky. Za chvíli se vrátíme, abychom se modlili za nemocné. V pořádku, bratře.

BRATR WILLIAM MARRION BRANHAM

Můj životní příběh byl pronesen v neděli odpoledne, 19. dubna 1959, v chrámu Angelus v Los Angeles, Kalifornie, U.S.A.

Jak ke mně sestoupil Anděl a Jeho Poslání bylo předneseno v pondělí večer, 17. ledna 1955 v Lane Tech High School v Chicagou, Illinois, U.S.A.

Tato kázání bratra Williama Marriona Branhama byla původně vytištěna v angličtině v *Footprints On The Sands Of Time*, v dubnu 1975, byla vzata z magnetofonové nahrávky a nezkráceně bytištěna v angličtině. Tento český překlad byl vydán tiskem v roce 1996 Voice Of God Recordings.

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org